

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Hur länge till?

*- Ve dig som lägger på
hög det som inte är ditt
- hur länge till? - och
tynger dig med pantsatt
gods. Kommer inte dina
fordringsägare att plöts-
ligt resa sig och de som
ansätter dig att vakna
upp så att du blir ett
byte för dem?*

Hab 2:6



Bruna kyrkan i Tredje Riket

Historisk analys av Lars Bygdås, sid 8-11



Senaste nytt från missionsfältet

Maranataförsamlingens arbete i Dominikanska republiken och Haiti går vidare. Här presenteras några glimtar.

I **Dominikanska republiken** har församlingen helt nyligen byggt färdigt ännu ett hus till en haitisk familj. Det är småbarnsmamman Soila som tillsammans med sina två barn Caroline 4 år och Jeremias 2 år nu flyttat in. I ett och samma område finns nu fyra hus där lika många familjer fått hjälp med bostad. På bilden till höger är församlingen samlad till invigningsfest.



Soila kommer från Haiti och är nära släkt med en familj vars barn var några av de första som gick i församlingens skola i Palavé. Sedan flera år tillbaka arbetar Soila med frukostserveringen och barnverksamheten.



En ny spansk barntidning som blivit omtyckt är "Den gode Herden". Veronica Ureña, som har gjort tidningen, såg behovet av att sätta något meningsfullt i händerna på barnen. Första numret har delats ut både i Las Palmas och i Palavé. Snart finns tidningen även på haitisk kreol.



I **Las Palmas** fortsätter barnmötena och varje söndag samlas det allt fler barn. På bilden syns Ilennia leda barnen i sång: "Vi är Guds soldater."

Varje vardag mellan kl 8 och 10 serveras frukost till många barn i Palavé, en hjälp som visat sig vara mycket värdefull. Det finns alltför många barn som lever under så fattiga omständigheter att de aldrig kan äta frukost hemma. Som ett direkt resultat har vi sett hos de barn som får sin frukost, att de blivit gladare, och klarar av sina studier bättre. Just nu planerar församlingen för att bygga om och göra både matsal och serveringsutrymmen större, och räknar med att därigenom kunna servera frukost till omkring 100 barn.



Vissa lördagar besöker hjärtläkaren Doris Diaz Palavé, främst för att bistå många av bygdens äldre patienter med hjärtproblem. Hjärtmediciner är livsnödvändigt för många men tyvärr alldeles för dyrt och svårt att få tag på. Av de patienter Doris tar emot i Palavé skulle många inte ha överlevt utan den hjälpen. Här får de sina hjärtmediciner och rådgivning helt kostnadsfritt.



Välkommen med din gåva
PG 44 10 05 - 6

Baptiste, Haiti

Rapport av Sean Ureña

I början av februari gjorde vi en tredagarsresa in i Haiti för att besöka vänner i Baptiste och Mont-Leon. Med på resan hade vi mediciner till den lokala kliniken i Baptiste, material till skolbarnen i Mont-Leon och annan hjälp till olika speciellt utsatta familjer.

Den kubanska läkaren Beatrice Zaldivar, som vi känner från tidigare resor, arbetar i kliniken som ligger mitt i samhället Baptiste, tillsammans med en läkare från Ecuador, och de var mycket glada för medicinerna vi hade med oss. Då vi kom till kliniken var det många patienter där och läkarna hade inga mediciner att ge dem. Hjälp vi hade med oss kom alltså i rätt tid.

Vi besökte flera behövande familjer, bland annat en man som varit förlamad under en lång period. Tack vare den hjälp han och familjen fått har han kunnat uppsöka läkare och fått vård. Idag kan han gå med hjälp av käppar.

Drygt fem kilometers pro-

menad upp i bergen från Baptiste ligger det lilla samhället Mont-Leon. Skolan där har idag nästan 500 elever och alla dessa barn får hjälp av Comunidad Maranata så att de kan studera gratis. Vid det här tillfället hade vi med oss olika skolmaterial.

Rektor Luka Pierre framförde ett stort tack från skolan:

- Alla elever är mycket glada över allt som de får ta emot från våra vänner i Maranataförsamlingen.

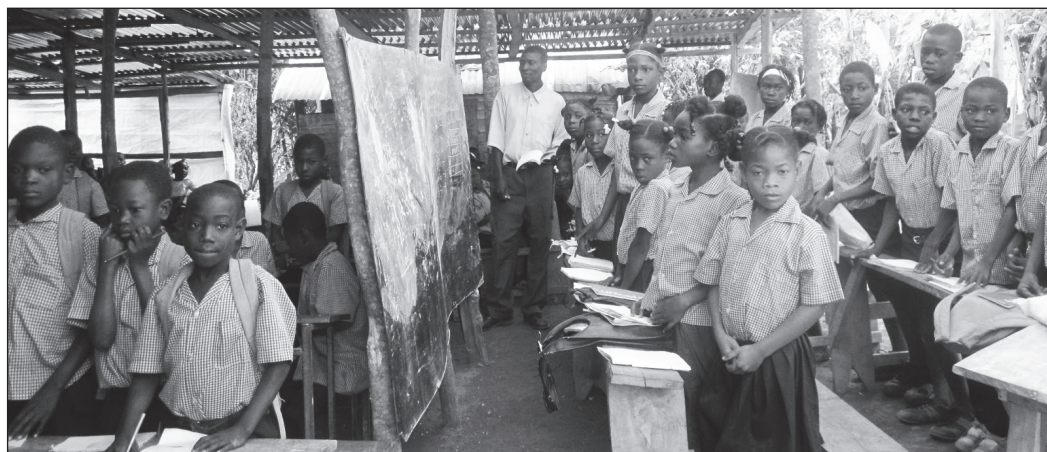
Skolan saknar fortfarande



de lokaler och bedriver sin undervisning under plåttak som skydd mot sol och regn, som vi allteftersom kunnat hjälpa dem med att förbättra. Föräldrakooperativet som driver skolan har en tomt de kan bygga på, men platsen är svårtillgänglig för större byggsatser. Detta är ett böneämne.

Just nu är det problem med skördar som slagit fel på grund av den pågående torkan. Så gott som alla som bor i Baptiste är för sin överlevnad beroende av vad de kan skörda på sina små åkrar.

Det var en välsignad resa och vi vädjar om fortsatt förbön och hjälp till det haitiska folket. ■



En del av barnen som går i skolan i Mont-Leon

Dop till Kristus

Helt nyligen hade vi glädjefest på Bällsta missionscenter. Det var ett härligt väckelsemöte med sång och vittnesbörd och två nyfrälsta bröder lät sig döpas till Kristus.

Lars kom till oss i december och direkt efter sitt första väckelsemöte ville han lämna sig till Gud. Han berättade sedan att han under en längre tid följt med i församlingens möten via internet. Han var sökt av Gud och tog steget att lämna sitt liv i Jesu händer.

Boris, som på bilden just ska döpas, är från Litauen. Han har en brokig historia och vittnade om hur en bön till Gud blev början på något nytt. Han bekände sin tro på Jesus och tackade Gud. Den gamla människan begravdes i vattenmassorna, nu är det livet med Jesus som gäller.



MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
 E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!
 Gåvor till tidningen och
 litteraturmissionen,
 Pg 495 46 24-5,
 Ballsta Mediacenter.
 Meddelande om adress-
 ändring sker skriftligt till
 tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
 Bromma 2013
 ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
 För tillstånd att använda ma-
 terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:
 Ballstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
 på inbetalningen)
 Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se
 Mission i Dominikanska Rep.
 Info (spanska) maranata.do

**BÄLLSTA
 MEDIACENTER**
 Hemsida: www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83 Telefax:
 08-98 21 39

Denne Jesus ska komma igen



Text: Bernardo Vidén

Församlingen är en mycket speciell skapelse, med sitt ursprung i Guds hjärta. Redan långt innan tid och rum existerade; innan Gud uttalade sina mäktiga skaparord: Varde - och det blev; långt innan någon orätt fanns att finna på jorden eller i höjden; långt innan synden tagit sitt välde över mänskligheten för att plåga henne; då hölls ett himmelskt rådslag inom gudomen, där tanken om församlingen - Kristi kropp - föddes. En plan skulle genomföras - i Kristus - när tiden var fullbordad. *Förrän världens grund var lagd, har han utvalt oss i honom.* (Ef 1:4)

Aposteln Paulus proklamerar gång på gång att församlingen inte är av den här världen, utan den hör himmelen till: *Men vi har vårt medborgarskap i himlen.* (Fil 3:20)

I det här numret av tidningen presenteras bland annat artiklar som beskriver det allvarliga tillståndet i världen - både historiskt och i nutid - och den dom som vilar över hela mänskligheten. Världen är som en tickande bomb som ingen riktigt vet hur och när den kommer att brisera. Under tiden bygger vi och planerar som om vi skulle leva här för evigt. Människan drömmer om ett fridsrike, men åstadkommer endast ett söndrigt rike byggt på en orättfärdig grund.

Bibeln lär att hela världen är i den ondes våld och att denna världens furste blir allt mer desperat ju närmare änden vi kommer. Han vet att hans tid är kort. Församlingen däremot - den nya människan - är höjd över världen. Genom det under som skedde på Golgata friköptes hon från denna världen, för att helt tillhöra Jesus och hans eviga rike.

Jesus ska komma igen. Han som for upp i höjden, lämnade ett löfte till sin församling om en snar återförening. Lärjungarna frågade efter tid och stund för rikets upprättande, men Jesus hjälpte dem att fokusera på det som var viktigt: *När den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen.* (Apg 1:8) Stunden senare lyfts han upp inför deras åsyn. Lärjungarna står mer eller mindre paralyserade

med blicken vänd mot himlen, då de nås av budskapet som sedan kom att bli deras och Kristi församlings signum genom alla tider: *Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen.* (Apg 1:11)

Församlingens budskap i tiden är unikt! Det finns ingen som kan erbjuda ett sådant hopp för framtiden som det församlingen ger. Om Jesus får vara Herre och ledstjärna i våra liv så är vi med och förmedlar detta hopp till denna sargade värld. Världens härskare kan i bästa fall åstadkomma vissa timliga förbättringar för delar av befolkningen eller motarbete svält, krig och miljöförstöring, men med facit i hand konstaterar vi, att trots alla ansträngningar så finns det ingen som på sikt kan se en definitiv lösning för att rädda jord och värld.

Hoppet är att Jesus kommer! Fram till dess får vi ropa och leva ut detta befrielsens budskap om frälsning och rättfärdighet i Jesus Kristus. Det är angeläget att människor får veta hur viktigt det är att bereda sig möta Gud. Frågan är inte när eller om Jesus kommer. Det handlar om att vara redo varje stund. Jesus själv säger i Bibelns sista bok: *Jag kommer snart. Håll fast det du har så att ingen tar din krona.* (Upp 3:11)

Om Jesus kommer denna dag, inom några år eller längre fram är egentligen oväsentligt i sammanhanget. De tider och stunder Fadern i sin makt har fastställt tillkommer inte oss att veta, men så länge vi finns kvar på denna jorden - fram till uppräckelsens ögonblick - är det för att församlingen har ett uppdrag att slutföra.

Fridsriket människan drömmer om kan aldrig förverkligas utan Fridsfursten. Jesus kommer en dag att tillsammans med sin egen församling återvända till jorden. Många kommer då att i skam försöka gömma sig från hans åsyn och ropa till klipporna: Fall över oss! Andra kommer helhjärtat att stämma in i den nya sången som säger: *"Lammet, som blev slaktat, är värdigt att ta emot makten, rikedomen och visheten, kraften och äran, härligheten och tacksägelsen."*

Maranata - Kom, Herre Jesus!

Filadelfiaförsamlingen i Mindre Asien - 40 år

I den här jubileumsskriften finns ingenting av det som vi menar är absolut nödvändigt för att det skall bli en jubileumsskrift värd att presentera. En jubileumsskrift utan ekonomisk rapport, utan information om församlingens numerär, utan missionsstyrelse, utan samfundsidéer.

Det finns ingenting att göra karriär på och skaffa sig en framtid på. Inte ens ett biskopsämbete, inte en präst, inte en betald predikant, ingenting... Och så står det: "Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet..." Det är häpnadsväckande!



Predikan av
Arne Imsen
från 1998

Jag vill ställa ett par frågor utifrån två texter, en i Gamla och en i Nya testamentet. De här texterna har jag umgåtts med under många år, läst och studerat åtskilliga gånger för att försöka förstå den inre hemlighet som uppenbarligen finns i dessa förunderliga gudsord.

Den gammaltestamentliga texten är väldigt märklig, och den nytestamentliga är egentligen ännu mer märklig. På nytestamentlig mark möter vi ting som förbildats i gamla förbundet, ting som på ett alldeles speciellt sätt synliggör Guds utomordentliga planer för sitt folk.

I Domarboken 6:1 står det: "När Israel gjorde vad ont var i Herrens ögon, gav Herren dem i Midjans hand i sju år."

Vad är det Gud ser hos sitt folk? Generellt kan vi ju penetrera problemet, men jag tror inte att vi kommer fram till något meningsfullt svar om vi inte också tar ett steg till och gör det här helt speciellt och personligt.

Vad är det Gud ser hos dig och mig? Jag tänker inte på enskildheter utan mera vad han ser med avseende på vårt liv och tjänst. Vad det är han vill se och som hans eget folk inte upptäcker, för att de är

förförda och förblindade, vad Guds folk borde se och ta konsekvenserna utav.

Frågorna är egentligen tillräckliga för prövning. Det måste alltså finnas en självkritik eller självprövning, men också en kyrkokritik och kyrkoprovning samt en samhällskritik och samhällsprövning. Varför lever jag? Hur lever jag? Hur ser det land ut i vilket jag lever som medbor-

Gud nöjer sig aldrig med att vara åskådare för att beundra eller ge sitt stöd åt våra arrangemang

gare? I vilket kulthus rör jag mig?

Det är oerhört viktiga frågor, eftersom våra liv handlar om en gestaltning av en idé eller idéer, av en teologi eller teologier. Vi lever ju ett liv som levs till ära för någon eller något. Jag kan under sken av att tjäna Gud vara en villolärare eller ett offer för idéer och föreställningar som är vedertagna och etablerade, men som alltid är lika vilseledande.

Se med Guds ögon

Vi får inte bara betrakta och bedöma ytligt, utan vi behöver se tingen med Guds ögon. Har vi fått nedsatt syn? Har vi måhända blivit blinda? Då får vi be Herren om att vitalisera våra andliga livsorgan och att ge oss skärpa så att vi kan se mer tydligt och klart för att komma i harmoni med hans fullkomliga vilja. Därigenom kan vi upptäcka fienden, men också Guds rika möjligheter att besegra honom. Om det är nödvändigt får vi även köpa ögonsalva, så att vi får klarhet i blicken och förmåga att skåda igenom fasader och exteriörer och upptäcka vad som rör sig bakom kulisserna. Då finns förutsättningar för att på ett gudomligt sätt bedöma och värdera vad som sker.

Det är helt uppenbart att om vi börjar rannsaka Guds ord så upptäcker vi att Gud aldrig nöjer sig med åskådarens roll. Han önskar inte vara åskådare för att beundra eller ge sitt stöd åt våra arrangemang. Han är inte nöjd med att åse det som vi kan åstadkomma och prestera.

Vi är påhittiga när det gäller verksamheten och tillvarons olika problem, och det finns livsfrågor och andra frågor som vi löser på ett till synes ansvarsfullt sätt,

för att vi är uppfinningsrika. Vi har kanske till och med för det mesta sanningen som ledstjärna. Men frågan är om vi har sanningen *boende* i oss, i vårt väsen och i vårt hjärta! Jag vill inte påstå att den saknas, men vad är sanningen om Gud och vad är sanningen om människan? Vad är sanningen om tiden, och om evigheten?

Nog är det väl något förvänt när det heter: "Israels folk gjorde vad ont var..." Det var ju inte så att de hade behov av

att vara upproriska mot Gud. De trodde verkligen att de tjänade Gud och tog till de metoder och lösningar som de bedömde vara lämpligast i varje situation. Det fanns många de kunde fråga till råds; många kloka, visa och mäktiga lärare, men de underlät att fråga Gud. Det var det största misstaget de begick. Till och med de som föreföll vara mest visa och kloka kom att bli en direkt orsak till att de havererade.

På några punkter har Guds folk uppenbarligen haft stora svårigheter i alla tider och det är när det gäller relationsfrågorna och att finna sin plats i tiden. Relationen till Gud, samtid och till grannar.. Något som har blivit vanligt är den enkelrikade trafiken då man menar sig utöva ett positivt inflytande på sin omgivning och vill etablera kontakter med sina grannar eller andra folk. Inte för att likbildas i första hand, även om det vanligtvis blir resultatet, utan i tron att kunna hjälpa, stödja och berika.

Var börjar egentligen ekumeniken? Vem är portalfiguren in i denna ekumeniska värld med alla dess förödande konsekvenser? Jag är helt övertygad om att ekumeniken har sin upprinnelse i Kain. Han blev så förmärad på sin broder Abel då denne inte visade någon vilja till alliansmöte. Abel kunde inte delta och sade nej. *"Och Gud såg till..."* Det var där konflikten uppstod; Gud såg till...

Kains väg

Vad ser Herren hos oss? Ser han Kainslikhet i vår gudstjänst eller Abelslikhet? Jag tänker inte svara på frågan, men det ligger nära till hands att frukta för svaret.

Kain invigde en väg som går rakt igenom hela historien; ekumenikens breda väg. Den slutar inte i Nya Jerusalem men däremot i Babylon. Han invigde en väg och blev därmed en religionens vägröjare. Kain fortplanter sig genom nya generationer och utvidgar hela tiden den väg som blir allt bekvämare, allt bredare och allt tydligare.

Det är en väsentlig skillnad på den väg som han tidigt i skapelsens begynnelse invigde och på den nya väg som Jesus Kristus invigde. De här vägarna är två helt oförenliga vägar som aldrig går parallellt. De korsar varandra.

Vi ska inte till Babylon men däremot till det Nya Jerusalem, varifrån vi ock vänta vår Herre Jesus Kristus. Kan Herren se till vårt offer och ge sin välsignelse? Där finns alltid olika smakriktningar i människans värld som söker ge tillfredsställelse,

med överflöd av fantasifulla former, extas och berusning, men i Abelsgudstjänsten, som är helt annorlunda, saknas allt detta. Där flyter blodet!

Utan att blod utgötes ges ingen förlåtelse, förkunnar Abel, och från Abels altare riktas ett rop upp emot himmelens Gud. Det är inte ett sådant där vanligt, inomvärldsligt, sensuellt kärleksbudskap utan mera ett rop om hämnd över orättfärdigheten, ett rop mot höjden. Det var det ropet som Gud besvarade på Golgata, ty även därifrån stiger ett rop upp emot höjden. Inte ett rop om hämnd från en rättfärdig Gud, utan ett rop om nåd över

en förlorad mänsklighet. Där synden var stor, där överflödade också nåden.

Mose kom på sitt sätt med sitt utomordentligt klara och tydliga budskap, följt av de manifestationer Skriften talar om. Men med Jesus Kristus kom nåden och sanningen, som till fullo kan frälsa alla dem som kommer till Gud, dem som vänder om till Messias.

Vad Gud ser

I Nya testamentet finns en utomordentligt källa till kunskap, där vi kan få fullständigt säkra besked, en källa vi alltför ofta går förbi. Det verkar som om vi inte orkar med att ta emot budskapet som är så annorlunda till sin karaktär och bryter sönder vår föreställningsvärld, gudsuppfattning och människosyn. I Skriften finner vi inget som stämmer överens med tidens gudsföreställningar, gudsrikespresentationer och gudstjänstideal.

Det finns i Nya testamentets sista bok sju sändebrev. När vi läser dessa brev, och ser på församlingarna utifrån Guds ögon, så står det helt klart att i fem av församlingarna hade situationen uppstått att de fått sin egen uppdragsgivare emot sig. De hade vid någon tidpunkt gjort ett val som kom att bli ödesdigert.

Dock var där två församlingar som skilde sig från de fem övriga, och en av dem är speciellt intressant för oss; nämligen församlingen i Filadelfia. I sändebrevet blir den församlingen analyserad och röntgenbehandlad och vi får en helt förunderlig bild av den.

En jubileumsskrift

Alla de här sju sändebreven är egentligen, om vi börjar reflektera, en jubileumsskrift som skrevs under mycket märkliga förhållanden, som något alldeles speciellt och enastående i den heliga historien. Den skrevs av en gammal man som förmodligen var bortåt hundra år. Det är en jubileumsskrift som saknar allt det som vi betraktar som en självklarhet för en jubileumsskrift.

Församlingen i Filadelfia firade fyrtioårsjubileum. Tänk att i den här jubileumsskriften finns definitivt ingenting av det som vi menar är absolut nödvändigt

Ekumenikens breda väg slutar inte i Nya Jerusalem men däremot i Babylon.

för att det överhuvudtaget skall bli en jubileumsskrift värd att presentera. Det finns ingenting om pionjärerna, ingenting om vem som startade, ingen statistik, ingenting om offerinsatserna, ingenting om numerären och ingenting om aktiviteterna i övrigt som exempelvis sång och musik.

Det finns ingenting av det som vi menar är nödvändigt för att riktigt framhålla och peka på Guds väldiga och dråpliga gärningar. Det är fullständigt avskalat allt det som skulle kunna ta äran ifrån församlingens Herre, eller låta människor bli upptagna av sådant som egentligen hör världen till. Det finns inga namn nämnda, inga verksamhetsformer, inga insamlings- eller kampanjresultat. Allt som människor prisat är avskalat.

Vad kan detta innebära? Vad är det då den församlingen har? Eller för att uttrycka det lite annorlunda; vad var det Gud såg? Vad var det Gud inte bara bekände sig till, utan riktigt ville kungöra om vad hans församling representerar? En jubileumsskrift utan något annat än sådana här uttalanden: *"ty väl är din kraft ringa..."* Skriver man på det sättet i jubileumsskrifter? Där ska det väl mer handla om styrka, kapacitet, kvantitet och framgång!

Gud säger: *väl är din kraft ringa. Inte obefintlig, men ringa. Men du har det som himmelens Gud bekänner sig till och vill manifestera: "...du har tagit vara på mitt ord..."* Det är styrkan! *"...och har icke förnekat mitt namn..."* Sedan heter

det: *"Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga vara på dig..."*

I de här meningarna kan vi utläsa Guds omsorg om det folk som bär hans eget namn och som han bekänner sig till. Låt oss be Gud att skala av allt som han inte kan bekänna sig till, skala av allt det som vi så gärna presenterar och åstadkommer, och istället ge oss dessa gudomliga egenskaper i församlingen.

Om vi tar konsekvenserna av detta så får vi vara med om en märklig utveckling i församlingen. Ty det rätta perspektivet som ger alltsammans verklig mening och hållfasthet, stabilitet och en meningsfull framtid är detta: *"Jag kommer snart!"* Medvetenheten om Jesu närvaro och hans snara tillkommelse ger församlingen en självklar avgränsning och avskildhet.

"Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel..." Filadelfiakristna är pelarkristna som representerar denna stabilitet och uthållighet och de skall också få vara med om en underbar slutfas i församlingens historia: uppräckelsen, hemförlovningen och slutlönen.

Herren vill göra oss till helgjutna filadelfiakristna, som förmår att prioritera och som fattar att vi måste kämpa för att ta vara på Ordet och Namnet. Något annat behöver vi inte, ty med dessa gudomliga kvalitéer kommer vi att kunna förverkliga vårt uppdrag och avsluta församlingens tidsålder i triumf. Måtte filadelfiabudskapet bli vår erfarenhet.

Herre, vi vet att det du ser antingen kommer att leda till att du stöttar ditt folk och lyfter det, eller till att du drar dig tillbaka och prisger det åt fienden. För att vi ska kunna befrias och komma in i detta underbara filadelfialiv så måste sanningens ord få utföra sitt verk i våra hjärtan.

En jubileumsskrift som är avskalad allt som har med makt, spel och inflytande att göra, avskalad alla symboler, namn och personer som har haft betydelse. En jubileumsskrift utan ekonomisk rapport, utan information om församlingens numerär, utan missionsstyrelse, utan samfundsidéer.

Retirerad kristenhet

I Domarbokens skildring står att Gud såg och drog sig tillbaka därför att han fann ting hos sitt folk som var oförenligt med hans väsen och planer. Guds folk utlämnades till fiender som skövlade de fält som skulle bärgas in, något som skedde

genom vanmakt, fruktan och kraftlöshet. Gud drog sig tillbaka. Folket som hade sått och bearbetat arealerna fick finna sig i att de mognade fälten som skulle bärgas in i himmelska lador, istället skövlades av fiender. Själva fick de dra sig tillbaka till hålor ute bland bergen.

Detta är bilden av den retirerade kristenheten som gömmer sig i sina kyrkor av rädsla för fienden. Gud har dragit sig tillbaka därför att han har upptäckt ting hos dem som han definitivt inte kan förena sig med eller ge sin välsignelse åt.

Måtte vi få upp ögonen och se verkligheten som den är, så att vi inte förskönar den och inte heller svartmålar den, men blir sanningsenliga och får förmåga att skåda igenom den yttre fasaden.

Helt uppenbart hade det hänt någonting i Laodicea som ledde till att Herren Jesus Kristus var bortkultiverad, eller möjligen bortrationaliserad. Det beskrivs att Han står utanför och bultar. Det är fruktansvärt tragiskt när Jesus är utanför.

Då måste man fråga sig: Vem fanns då innanför? Program saknades inte, inte heller verksamhet eller intresse. Det fanns säkert mycket attraktivt och imponerande att visa upp. Församlingsmedlemmarna själva var riktigt, riktigt nöjda, och föreståndaren proklamerar i

Håll ut den sista sträckan

Filadelfialiv är ingenting för initiativrika människor med talanger. Där finns ingen möjlighet till att göra karriär eller att skaffa sig en framtid. Inget biskopsämbete, inga betalda präster eller predikanter, ingenting... Men så står det: *"Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet..."* Det är häpnadsväckande!

Filadelfiaförsamlingen var verkligen inte mjuk; den var stålsatt i sin vilja, och målmedveten. Den var inte säsongsbetonad, men stabil. Där fanns ingenting av det som kittlar örat, väcker vår nyfikenhet eller som frestar till efterapning. Man blir ingenting där.

Det talas också om satans synagoga. En religiös företeelse i samtiden som hade sargat syskonen i filadelfiaförsamlingen, mycket och ofta genom hån och bespottelse. De hade säkert åtskilliga gånger av denna synagoga berövats mycket av sina rättigheter. Den ville åt någonting som de ägde och var ensamma om; den himmelska kvaliteten, synliggjord och uppenbarad i och genom Herren Jesus Kristus.

Vad är det Jesus vill se hos oss? Det är inte våra egna resurser eller vad andra kan göra. Det står inte: du har tagit vara på mitt bud om missionen. Det råder na-

Herren vill göra oss till helgjutna filadelfiakristna, som förmår att prioritera och kämpa för att ta vara på Ordet och Namnet.

sin förnöjsamhet: *"Jag är rik, mig fattas intet..."* Samtidigt som Jesus står utanför...

I nästa moment sker det som vänder upp och ner på deras föreställningar och ger en fullständigt ny och sann bild av den verklighet som de borde leva i, men uppenbarligen hade förlorat: *"Du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken."* Är det verkligen broderligt att vara så där kritisk? Kan det vara rätt att försätta människor i sådana personliga kriser och att låta församlingen hamna i sådana kriser?

Jag tror personligen att det inte finns någon förnyelse utan kris. Herren vet vad som är nödvändigt. Sardes förklarade och återopade; Gud såg och bedömde.

turligtvis inte något motsatsförhållande mellan missionsbefallningen och brevet till Filadelfia, men det är förfärligt allvarligt när det som är bra får tränga undan det som är bäst. För där ståndaktigheten finns, där pågår ständigt en målmedveten missionsgärning.

Men där är man inte så angelägen om att presentera sina missionsrapporter; för den sanna missionsrapporten skrivs där uppe i himlen, och snart ska den rättvis domaren uttala sitt sista ord om församlingens sätt att förverkliga uppdraget. Då ska han ge segerkransen åt alla dem som har älskat hans tillkommelse.

Låt oss hålla ut den sista tiden, den sista sträckan! ■

Bruna kyrkan

Text: Lars Bygdås

Idag för åttio år sedan 30 januari 1933 tog Hitler makten. Och just idag 30 januari 2013 meddelar Angela Merkel i Dagens Eko att hon utlyser ett temaår för att hedra krigets offer i Tyskland.

Det tragiska är att det var kristdemokraterna som hjälpte Hitler till makten. De röstade för fullmaktslagarna som gjorde Tyskland till en enpartistat. En terrorstat med Hitler som diktator.

Nazisterna skapade också bruna kyrkan. En kyrka "renad" från allt judiskt med Hitler som frälsargestalt.

Vi skriver 1929. Tisdagen den 29 oktober. Plötsligt upplever världen en finanskrasch av gigantiska mått. Finanskrisen började på Wall Street och gick som en tsunami över hela börsvärlden. Det finns bara ett ord - p a n i k! Det rika USA drabbades hårt.

Det blev massarbetslöshet och verklig nöd i land efter land.

Den ekonomiska depressionen 1929 undergrävde även demokratin och banade vägen för män som **Hitler** och **Mussolini** och fascismen i Europa.

Idag upplever vi något liknande. Politiker och ekonomer världen över från **Barack Obama** till **Anders Borg** talar om 2008 som en kopia av 1929. Och i skrivande stund kablas nyheten ut att USA är på väg mot budgetstupet!

Och hur går det med friheten och demokratin i världen den här gången? Endast Gud vet.

1929 slog med full kraft mot det tyska samhället. Tyskland som redan gick på knäna efter de orimliga skadeståndskraven från första världskriget 1918. Tyska folket skulle få betala för krigets förödelse. Och vad värre var - Tyskland hade dittills hållit sig flytande med hjälp av just amerikanska kortfristiga lån.

Vem skulle rädda Tyskland?!

Oron spred sig både på gatorna och i politiken. Hitler som lurade i kulisserna höll fanatiska protestmöten som drog allt större publik.

Han häcklade de ansvariga för Versaillesfördraget från 1918 och skyllde den ekonomiska krisen på judiska bankirer. Han vädjade till den germanska folksjälens och anropade hednatidens gudar. Och det fungerade! Folk lyssnade. Lyssnade och identifierade sig.

Han provocerade fram demonstrationer och kravaller som sedan slogs ner av SA och SS. Allt för att motivera en ökad upprustningssatsning.

Val följde på val. Regeringarna avlöste varandra. För varje val ökade nationalsocialisterna. (Här måste påpekas att de tyska kristdemokraterna spelade en icke föraktlig roll med **von Papen** och **Brüning**. Vi återkommer.) Människorna röstade på Hitler. I honom såg man en

strimma av hopp.

De nazistiska riksdagsmännen ställde även till det i kammaren. De stämde plötsligt upp den tyska nationalsången, vrålade Heil Hitler! Eller marscherade helt sonika ut ur salen under pågående session.

Efter allt politiskt kaos gav den gamle styvnackade presidenten Hinderburg upp: "Tag hit Hitler!" ropade till sist även han.

Hitler svor presidenteden. Inom några år skulle han med hjälp av kristdemokraterna och den hjälplöse, kristdemokratiske politikern Brüning rösta igenom fullmaktslagarna som gjorde Hitler till Europas diktator.

Hitler startade ett gigantiskt upprust-



Folksamling utanför en bank i Berlin 13 juli 1931. De flesta av dessa kom att se Hitler som den store räddaren medans en del av dem kanske var bland dem som sedermera blev brutalt förföljda och skoningslöst dödade.

FOTO: Deutsches Bundesarchiv

i Tredje Riket

FOTO: Deutsches Bundesarchiv



Hitler fann sina redskap! En av dem biskop Ludwig Müller.

ningsprogram stick i stäv mot Versaillesfördraget. Industrin tog fart. Storfinansen slöt upp och kapitalet strömmade till.

Samtidigt pågick nazifieringen av den tyska folksjälén. Hela samhället förgiftades av en sjuk förvriden människosyn. De få som protesterade slogs brutalt ner. Hitlers knektar jagade det egna folket kristna, arbetare, socialdemokrater och kommunister. Allt otyskt skulle bort. Främst judar och romer. Bort skulle också "onyttiga element" som mentalsjuka, åldringar och handikappade. I den förvridna människosynens namn startade de fasansfulla dödshjälpsprogrammen där arma människor skulle hjälpas in i död och förintelse genom - gas.

Trots dessa vidrigheter mot det egna folket fick naziregimen stöd av ledande personer i samhället; läkare, teologer, advokater, lärare och opinionsbildare.

Och - Europa teg - eller "visste ingenting"!

Vad Europa heller inte visste var att nazifieringsprogrammet skulle med full kraft rulla igång i de länder som Hitler ockuperade.

Det vill säga lejonparten av kontinenten.

Under 20- och 30-talen gjorde två av Sveriges ledande humanister, **Herbert Tingsten** och **Torsten Fogelqvist** var för sig resor i det kaotiska Tyskland.

Tingsten som varit attaché på svenska ambassaden i Berlin på 20-talet har i över 40 år bekämpat och analyserat fascismen i Europa. Och som chefredaktör för Dagens Nyheter 1946 - 1959 "lyfte han svensk politisk journalistik till nivåer där den annars aldrig befunnit sig" (Per Ahlmark). Tingsten var i alla år också en varm Israel-vän med närmast religiöst patos. (Vi återkommer till honom.)

Torsten Fogelqvist, också han varm humanist och kyrkoman skildrade främst kyrkornas förvandling under Hitler. Han skrev 1934 till 1936 resebrev direkt för just Dagens Nyheter om vad som pågick i Tredje Riket. Han kunde sin teologi. Han kunde sin Luther. Utan överdrifter eller excesser skildrar han den Bruna Kyrkan i all sin vidrighet.

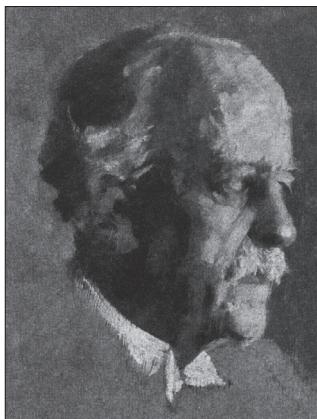
Sådana väktare på muren skulle behövas i dagens kultursverige! Han skriver: "Den första yttre visionen och symbolen av detta nya Tyskland och Hitlers tredje rike fick jag en februarikväll då vårvin-

terskymningen sänkte sig över det vackra och minnesrika gamla Hildesheim. I bruna skjortor och blanka stövlar marscherade de med handburna facklor i en aldrig sinande ström. Trupp på trupp, kvarter efter kvarter. Det var över dessa fackeltrupper någonting på samma gång demoniskt och tjusande. De utstrålade fysisk styrka och fysisk fara, sannerligen inte en atmosfär av "frid på jorden". Snarare såg man i dem nästa världskrigs mörka förtrupper." (skrivet 1934!)

Ibland följde paret Fogelqvist de marscherande massorna in i en kyrka:

"Den moderna funkiskyrkan var fullsatt till sista plats. Men vi främlingar fingo välvilligt ett par fällstolar för att slippa stå. Vid altaret stod prästen. I koret satt ungdomen, 2/3 av pojkarna klädda i brunskjortor som blivit officiell konfirmationskostym. Och man sjöng så som man bara kan sjunga i Tyskland."

"Det tyska folket befinner sig i ett formligt rus av folklig och nationell självför gudning. Det gammaltestamentliga judiska egendomsfolksbegreppet har på ett märkligt sätt inficerat judeförföljelsens tredje riket. Spiran är bara tagen från Juda och överlämnad åt germanerna. Grundtanken är den --- att vara det historiskt utvalda folket som renare än något annat historiskt inkarnerat det gudomliga och andliga."



Torsten Fogelqvist, varm humanist och kyrkoman skildrade främst kyrkornas förvandling under Hitler. Han skrev 1934 till 1936 resebrev direkt för *Dagens Nyheter* om vad som pågick i Tredje Riket. Utgavs senare i bokform som *Tredje Rikets ansikte*, Norstedts förlag.

Så går vi in i fastan i Tyskland. Och något som Fogelqvist benämner "de kusliga passionsveckorna":

"Jag har under passionsveckorna hört passionspredikningar där återlösningen genom Kristus snabbt och omärkligt förts över på ett annat återlösningstema: återlösningen genom Hitler där världens syndaskuld parallelliserats med krigsskulderna --- Allt nog endast antydningssvis, i försiktiga omskrivningar under formen av historisk avglans och reinkarnation med klar adress.

Detta begagnande av kyrkorna och kristendomens läror till nationell apoteos har det ju tidigare funnits motsvarigheter till i tider och bland folk med svällande nationalkänsla. I centrum för denna apoteos står som förkroppsligare av tyska folkets historiska uppgift och frälsningsidé - Adolf Hitler. Han är Parsifal och i likhet med Parsifal en historisk reinkarnation av återlösaren."

Parsifal av Wagner - Hitler var som förhäxad av Wagners fornnordiska hedna- och hjältereligion. Detta tema följde Hitler under hela kriget. Där hämtade han styrka i tider av motgång.

Fogelqvist:

"På ett nationalsocialistiskt kvinnomöte i Bürgerbräukeller i München med öldrickenande kvinnor av skilda stånd och åldrar hörde jag för första gången uttrycket den Bruna familjen --- där det med särskilt eftertryck betonades vad barnen i denna bruna familj voro. De voro alldeles som i Sovjet uteslutande statens och folkets kostbara egendom.

Från den bruna familjen är steget inte långt till den bruna kyrkan med halvhednisk be-kännelse och ritual. (När den första gången uppträdde i den bruna dopdräkten vet jag icke så noga.)"

Så var det också dags för den bruna synoden.

"Nu framkom även det nya tyska credo --- och ett alster av Deutsche Glaubensbeweguns (Tyska trosrörelsen) som vill ersätta Gamla testamentet med Eddan och Kristuskorset med hakkorset.

Detta möte av trosrörelsen Tyska Kristna hölls under presidium av kyrkoministern

biskop **Joachim Hossenfelder**. Så tog doktor **Reinhold Kraus** till orda:

--- Han förklarade krig mot allt otyskt i den kristna gudstjänsten och bekännelsen. Det gällde Gamla testamentet "en av de tvivelaktigaste böcker i hela världshistorien" och "mot allt i Nya testamentet av samma natur, enkallerligen rabbinen Paulu's syndabooks och mindervärdighetsteologi".

Mot bakgrunden av allt det kvasireligiösa hopsmusslandet

av gammalt och nytt, nordiskt, hedniskt, judiskt och kristet --- det enda obegripliga var tron på en fortsatt kristendom på denna raserade och urholkade grund."

Vi avslutar den här delen med ett utdrag ur en predikan vid en fältgudstjänst där prästen döpte sig själv och sina meningsfränder till "Guds grenadjärer" samtidigt som han i Hitler hälsade den av Gud själv sände återlösaren:

"Och Tyskland dog den hopplösa döden. Då varkunnade sig Gud. Då kallade han sin frälsare till skådeplatsen. Och denna frälsare heter Adolf Hitler. Han har begripit livets lag och besannat och förkroppsligat den i sig."

Med dylik andlig färdkost drog alltså de tyska soldaterna i miljoner ut i strid i Europa.

Här tränger vi in i det allra innersta i något av det mest diaboliska mänskligheten dittills upplevt. Och märk väl religionens roll i detta drama där själva spetsen var riktad mot gudsfolket - judarna.

Fogelqvist avslutar sin resa med följande ord:

"Det är alltså krig mellan Kristus och Antikrist. --- Förberedelserna för denna kraftmätning ha från statens sida varit spegelfakterier med ord och falskspel med världen. Hitlers män fäktar ännu med speglarna, men man tror dem ej längre."

(21.7. 1935)



Idag för åttio år sedan...

- Vi bär ett evigt ansvar för världskriget och förintelsen, säger Angela Merkel just nu i *Dagens Eko*. Hon utlyser ett temaår med utställningar, minneshögtider och konserter för att hedra krigets offer.

- Vi gör det över hela Tyskland med hela det tyska folket.

Så manipuleras ett helt folk - religiöst. Som få tränger Fogelqvist in i detta religiösa drama. Och kanske var det som pågick i de tyska kyrkorna en av de starkaste krafterna i Tredje Riket, en slags trygghet och garant för det kyrksamma tyska folket.

En varning för vår tid att särskilt vara uppmärksamma på ekumeniken där orena människohänder filar och justerar på Guds eget heliga ord för att få det att passa in i det kommande antikristliga systemet.

Drag ut från henne i mitt folk.

Upp 18:4

Apoteos är grekiska och betyder att gudomliggöra någon. **Alexander den store** blev naturligtvis en kandidat. Romarna övertog denna tanke- och idévärld och över både **Julius Caesar** och **Augustus** utropades apoteos. Och i ett av vilddjuren långt, långt senare utropades apoteos över **Hitler**, ja över hela det tyska folket. Observera att denna gång fanns även Jesu Kristi namn med i detta djävulska spel. En hel värld känner idag siffrorna på det namnlösa lidande som orsakades i och med andra världskriget. Då borde vi också förstå vilken "gud" som ligger bakom.

Till sist kära vänner - vad var det egentligen som hände där i Oslo under Nobelfestligheterna 2012 - när EU:s ledare hyllades som fredsfurstar av en rusig folkmassa? Ännu är inte den religiösa dimensionen riktigt på plats - men med all säkerhet kommer det att utropas ett apoteos även i dessa sammanhang!

Amen - Kom Herre Jesus! ■

Fortsättning i nästa nummer:

MOTSTÅND & SEGER

Teologer för och emot Nazismen



Doktorsavhandling Martin Lind 1975

Teologer för Nazismen

Emanuel Hirsch (1888 - 1972) i Bentwisch/Westprieznitz studerade i Berlin under bl a **Adolf von Harnack**.

"Att kyrkan måste säga ett öppet ja till den nationalsocialistiska staten innebär ej att nazismen får bestämma i kyrkan. Det vore kyrkans död. Men nazismen kan ställa krav på kyrkans lojalitet. Dessutom har denna nationella rörelse något att lära kyrkan: kamratskap, offerberedvillighet och broderskap med alla medlemmar av folket."

Lind tolkar och citerar professor Hirsch:

"Det är nämligen i samband med talet om rasernas åtskillnad som Hitler (i Mein Kampf) menar sig stå i den allsmäktiges tjänst."

"Judarna tillhör endast en främmande kategori, som inte passar ihop med tyskar."

Paul Althaus (1888 – 1966) Född i Hannover. 1914 professor i systematisk teologi i Göttingen.

Lind tolkar och citerar professor Althaus:

"Althaus hälsar det tredje rikets genom-brott 1933 med glädje bl a just därför att straffets (dödsstraffet förf. notering) skärpa åter införts, straffrättens upplösning i socialterapi och pedagogik har

Att vara både kristen och nazist var för många kristna under åren 1933-1945 en självklar och nödvändig hållning. Med lika stor emfas hävdade man emellertid på annat håll att kristendom och nazism inte kunde förenas. Utifrån olika tolkningar av bibeln och den kristna traditionen kunde man komma fram till helt olika ställningstagande om hur den kristne bör förhålla sig i samhälls-frågor.

Här skildras fyra sådana ställningstaganden i Tyskland, två pronazistiska(Emanuel Hirsch och Paul Althaus) och två antinazistiska (Karl Barth och Dietrich Bonhoeffer).

Nazismen är inte en avgränsad historisk epok, hävdas i boken. Tendenser till nazistiskt tänkande kan man finna även i vår tid, t o m i demokratiskt styrda samhällen. Det innebär att frågan om kristendom och nazism inte endast är en historisk fråga. Det kristna budskapet kan också idag förkunnas på ett sådant sätt att det inte reser några hinder för en nazistisk politik.

Ur bokens presentation, Håkan Ohlssons förlag

stoppats och staten har åter vågat bära rättens svärd. Därmed har straffet återfått sin ursprungliga innebörd av ett sonande för ett brott mot den 'heliga ordningen'. Förnuftet kan väl erkänna dödsstraffets avskräcknings- och säkerhetsfunktion ---. Men teologin lär oss att rätt begrunda dödsstraffet som ett sonande varmed vi bekänner oss till det oerhörda allvaret hos den Gud, inför vilken man kan förverka sitt liv.

Hitlers mordmaskin kunde dra igång - sanktionerad från högsta teologiska instans. Snart trädde **Heydrich, Himmler** och **Eichman** till för att fullfölja uppdraget som skulle plåga mänskligheten tills den dag chockerade, allierade soldater slog upp portarna till förintelselägren och stanken av död och förintelse spreds över världen.

Teologer mot Nazismen

Karl Barth (1886 - 1968) Från Basel Schweiz, professor i reformert teologi i Göttingen, Bonn etc. En av 1900-talets ledande teologer med det stora verket Romarbrevet. Han var en av grundarna till Bekännelsekyrkan och under alla år stark antinazist.

Lind tolkar Barth:

"En sådan stat med denna mytiska ideologi till grund kan bejakas endast i form av tro, i mystik, i fanatism. Nazismen uppträder på detta sätt som en kyrka.

Ett bejakande av denna statsform från den kristna kyrkans sida kan endast ske, om hon i nazismen igenkänner sig själv och sitt eget budskap och därmed erkänner den nazistiska staten såsom Jesu Kristi sanna kyrka. Om detta inte är möjligt för kyrkan, återstår endast ett tveklöst nej till nazismen såsom sådan och därmed ett motstånd.

Vidare anför Barth den nazistiska antisemitismen som belägg för nazismens karaktär av antikristen motkyrka. Judarnas existens är på ett så unikt sätt förknippat med den kristna kyrkan att varje angrepp mot det judiska folket samtidigt är ett angrepp på den kristna kyrkan, ja ett försök att döda henne i roten."

Dietrich Bonhoeffer (1906 - 1945)

Tysk präst och tidigt motståndsmän. Stod Barth nära. Arbetade underjordiskt för att rädda judar undan förintelsen. Bonhoeffer avrättades strax före krigsslutet 1945 - misstänkt för deltagande i attentatet mot Hitler.

Lind tolkar Bonhoeffer:

"När kyrkan predikar evangelium reses den dömd och befrias till att leva som människa mitt i världen inför Gud. Varje intrång i denna människans möjlighet att vara människa kommer därför omedelbart att möta kyrkans envisa motstånd. Det är på en gång fråga om människans och kristendomens existens."

Textsammandrag Lars Bygdås



Dopet – en angel

Predikan av Robin Widén

allt det han är och allt det han har gjort för oss. Det upplyses i våra hjärtan genom den helige Ande.

I kapitlet innan skriver Paulus att vi alla är Guds barn genom... ja, genom vadå? Genom kunskapen, bokstaven, förståndet eller medvetenheten? Nej, det står att vi är Guds barn genom tron! Det är genom tron som vi föds på nytt och blir

rättfärdiggjorda. Det står vidare att alla ni som blivit döpta till Kristus, har iklätt eder Kristus. Här ger Paulus en bild av iklädande av Kristus.

Det står i Kolosserbrevet om omskärelsen som stadgades i det gamla förbundet, att den ägde rum genom ett fysiskt ingrepp. Det var ett ingrepp som gällde då, för den tiden. Men hjärtats nya omskärelse, Andens liv, verk och nyskapande i våra hjärtan, äger rum invärtes och är bestående. Tron på Jesus försätter oss i en helt ny situation. Det här är inget som din pappa, mamma, fadder eller någon annan kan åstadkomma i ditt liv. Dock är det personligt, nära och påtagligt; har du tagit emot Jesus i ditt hjärta så vet du på vem du tror. Du behöver ingen annan som säger: - Nej vänta lite, du vet nog inte på vem du tror. Du vet på vem du tror! Du är en ny födelse och en ny skapelse i Jesus Kristus - rättfärdiggjord genom en hjärtats omskärelse.

Vi är barn, men också arvingar, och som en bekräftelse på det har Guds egen Ande tagit sin boning i våra hjärtan, och det ropar Abba Fader. Vi kan inte vittna om vad någon annan här förstår eller har upplevt i sitt hjärta av detta frälsnings-

under. Bokstaven dödar men Anden gör levande. Det är ingen annan som kan säga hur jag känner eller hur jag har upplevt Jesus i mitt hjärta. Men jag vet att då jag har tagit emot Jesus i mitt hjärta, så vill jag också lyda honom i vad han säger: - Den som tror och bliver döpt, han ska vara frälst!

Hjärtats tro, munnens bekännelse, och som en direkt konsekvens får vi genom dopet ikläda oss Kristus.

I Sverige fanns tidigare allmän värnplikt. Då man kom till tjänstgöringen fick man lägga av sig sina egna paltor och ikläda sig rikets kläder, vilket blev en yttre proklamation och bekräftelse på att någon annan nu var min ledare och härförare. När man först kommer till tjänstgöringen vet man väldigt lite vad det handlar om att vara soldat. Kunskapen är så gott som obefintlig. Sedan får man lära sig mer och mer successivt. Till en början vet man i stort sett ingenting, dock är man iklädd Rikets kläder. Här är förebilden på att ikläda sig Kristus. Du kanske inte har omfattat vad det innebär, men det är ett verk utav Honom som du har tagit emot i ditt hjärta – genom tron!

Genom dopet så förstår vi en sida av vad det innebär att ikläda sig Kristus. Det är en lydnadshandling att låta sig döpas. Annars skulle det handla om den egna rättfärdigheten, att uppnå en viss status, innan man tycker sig vara värdig att få begrava den gamla, döda människan. Det är ju förfärligt att man enligt kyrkans tradition först ska befinnas vara värdig, ha uppnått vissa steg, för att få döpa sig. Den gamla människan är allt annat än för Kristus.

Det är angeläget att du så fort som möjligt efter att du har tagit emot Jesus i ditt hjärta, låter begrava den gamla människan i vattenmassorna. Vänta inte på att

Dopet till Kristus ifrågasätts många gånger: - Är det verkligen nödvändigt? Om man bör döpas, när ska det ske? Hur länge ska man vänta? Ska man komma till en viss nivå av kunskap och lärdom innan man döps, eller till en viss ålder innan man har rätt att döpas till Kristus? Frågorna är angelägna och har sin grund i Jesus Kristus själv som säger: Låten döpa eder!

Då du föds blir du också ett barn med alla rättigheter som följer. I Galaterbrevet kap 4 står det, att då vi var barn under trälldom så hölls vi under världens makter, men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa alla dem som var under denna lag, för att vi skulle få söners rätt. Eftersom vi nu är söner så har han sänt i våra hjärtan sin Sons Ande, som ropar; Abba Fader. Tack pappa!

Genom Guds Andes inneboende i våra liv så har han givit oss allt detta. Han upplyser våra hjärtan och gör oss medvetna om arvet, rikedomerna, ja, om

till Kristus ägen fråga!

någon som tycker sig vara mer förståndig än du ska avgöra när du är färdig. Då blir det ett hyckleri. Det finns ingen som i sig själv är värdig! Ingen äger heller den fulla kunskapen om dopets egentliga innebörd. Du kanske har varit frälst i trettio år och varit undervisad i Bibeln, men frågan är; hur långt har vi kommit för att förstå höjden, bredden, djupet och vidden av vem Jesus Kristus är. Han säger: - Mina tankar är högre än era tankar, och mitt hjärta är långt vidare och mer kärleksfullt, mer uppsökande och fyllt av barmhärtighet.

Kom ihåg att det är genom tron som du

framställa Kristus i dess fulla härlighet och rika mått.

Skriften säger att lagen var försvagad genom köttet. Den framställde människan i en dager som säger att hon är en överträdare som misslyckats på alla punkter. Hon var fördärvad och ägde inga möjligheter att i sig själv ta sig ur denna situation. Vi har förebilder på Honom som skulle komma, men verkligheten är i Kristus Jesus.

Att ikläda sig Kristus är en proklamation men samtidigt en yttre identifikation,

något i mig själv så vet jag dock att jag som var blind nu kan se. Jag som var sjuk är nu helad. Synden som plågade min kropp har han gjort om intet på förbannelsens trä en gång för alla. Där och då öppnades vägen rätt in till Fadern; genom hjärtats tro blev jag född på nytt, och som en direkt konsekvens säger han till mig: - Låt dig döpas, dröj inte! Begrav den gamla människan i vattenmassorna. Det slutar inte där utan du uppstår som en ny skapelse i Kristus Jesus. Det är den gamla människan som är begravd.

De som döptes till Mose, den person



Att ikläda sig Kristus är en proklamation men samtidigt en yttre identifikation. Låt dig döpas, dröj inte! Du begraver den gamla människan i vattenmassorna och uppstår som en ny skapelse i Kristus Jesus.

har kommit in i barnskapet. Du är barn, son och arvinge, och den helige Ande i ditt hjärta medvetandegör arvet. Jag kan försöka måla upp rikedom. Titta exempelvis på den här boken. Den har en bild på en bil. Det är ingen bil, men en bild på en bil. Jag försöker att genom bilden beskriva bilen. Gamla testamentet är full av förebilder som aldrig kan

ja, en sanktion som vittnar om att jag iklätt mig en annans klädnad. Jag står inte längre under mig själv. Jag är inte längre min egen herre. Jag har en annan härförare och ledare och tillhör ett annat rike; nämligen Kristi rike. Nu är han Herre över mitt liv. Det gamla livet är begravt i vattenmassorna och jag står under Kristus. Även om jag inte förmår

Gud hade utsett till att leda folket ut ur Egyptens land, hade på ett sätt iklätt sig proklamationen att de hade en ledare genom vilken Gud uttryckte sin vilja. Mose är också en förebild på Kristus, men verkligheten har vi i Jesus! Vi kan på olika sätt få vara med om att måla denna verklighet för människor, men inget går att jämföra med den personliga upplevelsen, när han

medvetandegör Kristi rikedomar, härlighet och liv, i ditt eget liv.

Det är angeläget att begrava den gamla människan och att få ikläda sig Kristus. När det gäller omskärnelsen var den under Gamla testamentets tid ett fysiskt ingrepp för Guds folk, och den hade sin timliga, tidsbestämda innebörd. Men när Bibeln i Kolosserbrevet skriver om hjärtats omskärelse, så får vi veta att den inte skedde med händer och att den bestod däri att vi blev avklädda vår köttsliga kropp och iklädda Kristus. Vi har ju genom Honom blivit begravna i dopet. Vi har ock i dopet blivit uppväckta med Honom genom tron på Guds kraft, han som uppväckte Honom från de döda. Ja, också eder som voren döda genom edra synder, också eder har han gjort levande genom honom, ty han har förlåtit oss alla våra synder. Han har utplånat den handskrift som genom sina stadgar anklagade oss

Helt plötsligt kan man från sitt eget hjärta få uppleva en kärlekens röst inifrån som möter ett underbart gensvar.

Det är inget jag kan åstadkomma, men det är en röst som säger: Tack Jesus! Tack Jesus! Om jag inte kan göra mycket så kan jag säga: Tack Jesus! Det hörsammars i höjden, ty det är ett verk av Honom; han har sänt sin Ande in i våra hjärtan som ropar: Abba Fader. Det är inte mina försök eller vad jag har lärt mig, utan det finns där nedlagt genom ett skapande under som ingen av trons gestalter i Gamla testamentet lyckades uppnå i sina liv. De trånade och sökte och de hade sett Staden i fjärran och förstått, att lida smälek med Honom var långt mer värt än att erövra världen och jordens alla skatter. Men de uppnådde inte vad du äger i ditt hjärta: Pånyttfödelsens verkliga under genom Jesu fullbordade verk på Golgata. Bara



Jesus älskar dig, och det gjorde han innan du ens hade en tanke på att i ditt liv vända dig till honom.

och låg oss i vägen. Den har han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset. Och han har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter och låtit dem bli till skam inför alla i det att han i Honom har triumferat över dem.

Allt detta gjorde han i sin mänskliga utsatthet, i sin svaghet och i sitt lidande; som Guds offerlamm blev han människa för att förlossa, befria och föra alla dem som är födda av människor, fram till sann gemenskap med den evige Skaparen, förlossaren och vår Herre Jesus Kristus. Dopet är ingen liten sak. Det är sannerligen angeläget.

I Romarbrevet kapitel 6 står det att alla som blivit döpta till Kristus, har blivit döpta till hans död, och att vi genom detta dop till döden blivit begravna med honom, för att såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi ska vandra i ett nytt väsende i liv.

tanken borde fylla ditt hjärta av tacksamhet.

Jesus älskar dig, och det gjorde han innan du ens hade en tanke på att i ditt liv vända dig till honom. Så högt älskade han oss att han ordnade allt för att vägen skulle bli helt klar till Faderns hjärta. När Jesus skulle påbörja sin jordiska tjänst så kom han till Johannes. Vi möter här något av en vanlig problematik, då Johannes säger till Jesus att han inte är värdig att döpa honom i Jordans vatten. Johannes menade sig inte ens vara värdig att komma vid Jesu skosnören. Men Jesus sa att det måste ske, för all rättfärdighets skull.

Jesus skulle också provas som människa i allt, trots att han var utan synd. Det var angeläget att Jesus skulle döpas. I floden Jordan sänks en duva ned över Honom och en röst från himmelen säger: - Denne är min älskade Son i vilken jag har funnit behag.

Samma förunderliga kärlek uttrycks av Anden förmedlad i våra hjärtan: - Du är min älskade! ■

För mig har detta bibelord varit ett av de mest förbryllande, men utan tvivel den viktigaste kallelsen från Jesus. För det mesta kändes det som om svaret var så nära, men så retsamt utom räckhåll, just bortom min möjlighet att gripa tag i hela konceptet. Jag frågade en hel rad olika människor om deras tankar om detta, och av tio människor jag frågade fick jag tio olika svar. Jag har inte vandrat med Gud så lång tid, och är inte särskilt värtalig och frispråkig. Faktum är, att om du skulle fråga människor som känner mig, skulle de otvivelaktigt svara att jag är introvert och inte värst öppen. I England finns ett ordspråk som säger att barn ska synas och inte höras. Jag föredrar att varken synas eller höras. Delvis har detta hjälpt mig i mitt sökande efter Guds rike, delvis har det varit ett hinder, men i mitt hjärta finns en djup och ärlig längtan efter en innerlig relation med Gud. Att söka hans rike är att söka hans ansikte. Detta att få Honom att vända sitt ansikte till mig och uppenbara sin härlighet – ja, vad mer skulle jag kunna hoppas på och be om!

- Inte heller skall man kunna säga: Se, här är det, eller: Där är det. Ty se, Guds rike är mitt ibland er. (Luk 17:21)

För mig verkar det som om även apostlarna hade problem att gripa tag i konceptet om Guds rike, men denna ledtråd från Jesus måste vara startpunkten. Jag förstod att det måste ske en stor förändring inom mig. Allt jag hade lärt i livet; mitt sätt att umgås med människor, att förstå dem,

Tankar om Guds rike

-Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.

(Matt 6:33)

Av Simon Beecham

min hela världsbild måste förändras. Och så började den ibland plågsamma men alltid upplysande rannsakan av hjärtat, vilken jag nu förstår har pågått långsamt, genom många år fyllda med själviska och materialistiska önskningar, som gör hjärtat kallt och inte lämnar något rum för en älskande Gud. Hur skulle Han, som är kärleken, kunna bo i detta hjärta av sten?

- Jag skall ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er. Jag skall ta bort stenhjärtat ur er kropp och ge er ett hjärta av kött. (Hes 36:26)

Det kommer alltid att finnas människor som, antingen med avsikt eller oavsiktligt, sårar oss med ord eller gärningar. Det finns tjuvar som kommer att stjäla inte bara

våra egendomar, utan också vår glädje. Jag själv har ofta gjort saker som, än om det var välment, ofta misstolkats och har skadat människor jag älskar väldigt mycket. När sådana saker händer, så reagerar världsmänniskan med att komma ihåg dessa felsteg i årtal efteråt. Ibland talar vi aldrig mer med dessa som vi så lätt kallade vänner förr och nu tycker är våra fiender.

Jesus talar väldigt klart om detta: *"Förlåt oss våra skulder såsom också vi förlåter dem som har gjort fel mot oss."* Lagen i Guds rike verkar vara ett svar precis motsatt till våra naturliga reaktioner i den här världen. Om någon hatar dig – älska honom. Om någon slår dig, så vänd den andra kinden mot honom. Slå inte tillbaka. Det är inte lätt, men med träning och Guds hjälp kommer det snart att kännas helt naturligt, och det är frihet

Sökandet efter Guds rike har lett mig till att sträva efter ett liv i tjänande. Jag visste inte att detta att ge sig ut fritt till andra så mycket det är möjligt, kunde föra med sig så mycket glädje.

i förlåtelse, frihet i sann kärlek, och det är frihet i sanning.

- Han svarade: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv." (Luk 10:27)

Om man läser igenom allt vad Jesus sade och gjorde, börjar innebörden av Guds rike att klarna. Han lämnar inget utrymme för feltolkning. För mig verkar

det som om vi ofta är så upptagna med att argumentera omkring vem Jesus var - en profet, Messias, Guds son, etc - så vi missar det underbara budskapet om hopp och frälsning som han undervisade om. Att alla våra överträdelser är förlåtna. Detta budskap gör oss fria; fria att nalkas Gud och komma in i en personlig gemenskap med Honom. Han vill ge oss av sin visdom, så att vi kan se alla med hans ögon. Med kärlek, medlidande, förståelse och förlåtelse. Sökandet efter Guds rike har lett mig till att sträva efter ett liv i tjänande. Jag visste inte att detta att ge sig ut fritt till andra så mycket det är möjligt, kunde föra med sig så mycket glädje. Och fastän "köttet är svagt" och jag gör många misstag, så ber jag ständigt om styrka och ledning, och jag är förvisad om att Han är med mig.

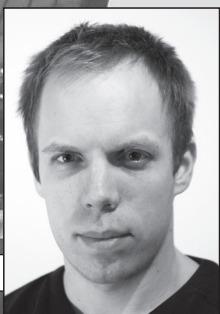
När Jesus förberedde sig för att tvätta lärjungarnas fötter, verkar det som om Simon Petrus blev förödmjukad över att Jesus kunde sänka sig så djupt att han ville göra en tjänares syssla. Det var totalt oacceptabelt för honom. Men Jesus förmanar honom noggrant: "Om jag inte gör det här, så har du ingen del i mig". Lektionen som lärdes här var så viktig. Vad ni här har sett mig göra, även om ni ser mig som er lärare och Herre, måste ni också göra för varandra. Så om Jesus kunde sänka sig ned till en slavs status och tvätta fötter; hur kan vi gå förbi en hungrig människa på gatan och låtsas att vi inte ser honom? Hur kan människor ha miljoner kronor på banken, medan deras medmänniskor dör av törst? Det behövs så lite för att förändra en medmänniskas livssituation, men det verkar som om egoismen är en mäktig herre.

- Men jag anser inte att mitt liv har något värde för mig själv. Jag vill endast fullborda mitt lopp och den uppgift som jag har fått av Herren Jesus: att vittna om Guds nåderika evangelium. (Apg 20:24)

Jag drömmer om en värld utan svält och törst, utan fattigdom och orättfärdighet, där alla behandlas som lika värdefulla, på det sätt jag vet Gud ser på oss. Men jag vet också tyvärr att denna värld är så korrumperad och egoistisk, så den måste vara en styggelse i Guds ögon.

Jesus kommer snart för att hämta sin församling. Tiden är nära för en ny himmel och en ny jord där rättfärdighet bor. Han ska torka bort alla våra tårar. Lejonet ska ligga ned vid lammet, och hela världen ska få se Guds härlighet. Kom snart, Herre Jesus! ■

En stad byggd med orättfärdighet



*- Ve den som bygger upp en stad med blodsdåd
eller grundar en stad med orättfärdighet!*

Hab 2:12

Av Emanuel Johansson

Uttrycket "den stora staden" möter vi första gången i första Moseboks tionde kapitel i berättelsen om Nimrod som grundade staden Nineve och sista gången i beskrivningen om Babylons fall i Uppenbarelseboken kapitel 18. "Den stora staden" betecknar mänsklighetens antikristliga välden som alla får sitt slut. Vilken uppgift har Guds församling i detta och vad är motpolen till staden grundad med orättfärdighet?

Jag har idag inte på mig de skor jag brukar ha, men de skor jag tog på mig idag är väldigt sköna att gå i. De har en gummisula som är bra och som dämpar för knäna så att de inte får illa, och de är gjorda med tyg som andas. De är bra att ha när man ska ut och springa. Man kan till och med springa på asfalt utan att göra illa knäna. Man får betala ganska mycket för sådana här skor av märket Nike. När man ska köpa joggingskor, så väljer man gärna det här märket; de sitter bra på fötterna och är sköna att gå i.

Men låt oss fundera litet över de här skorna. Det är någon som har tillverkat dem. Jag vet inte riktigt vad sulan innehåller, men för att få så här bra sulor räcker det inte med plast, jag tror man måste ha riktigt gummi. Någon har skördat ett

gummiträd och levererat materialet till en fabrik. En annan person har stått vid en press eller en ångande gjutmaskin och gjort sulorna. Sedan är det troligt att de fraktats till ett annat land där ytterligare någon sytt ihop delarna. Så småningom sätts det ihop till en sko. Om man räknar samman råvaran, materialet, arbetet, ja, allt som används för att tillverka dessa skor, ser man att tillverkningskostnaden inte blir så stor. Allt från en till tio dollar, eller mellan tio och sjuttio kronor. Men när jag ska köpa dem i en affär, så blir kostnaden mycket högre. Priset för ett par riktigt bra joggingskor stiger då från ett tvåsiffrigt till ett fyrsiffrigt belopp.

Hur kan det vara så här? Jo, jag betalar för märket. Nike är ett stort och känt varumärke. För att få folk att köpa de här skorna läggs stora summor på



*Pengarna för skorna går varken till den som gjort dem eller det land varifrån råvaran kommer och tillverkningen skett, de går till varumärket.
Vems är skorna egentligen?*

reklamkampanjer i TV, tidningar och annan media. Många affärskedjor saluför dessa skor. Det är lite märkligt, men jag tror knappt att någon av dem som varit med och tillverkat skorna har råd att köpa ett par av dem. De kan inte kosta på sig ett par Nike-skor för att spara sina knän där de står och arbetar i fabriken. Av de pengar jag betalar för mina skor går största delen inte till den som har gjort skorna, eller till det land varifrån råvarorna tagits. De går till den del av världen där jag lever och bor, där fler människor har möjlighet att kunna köpa ett par Nike-skor.

Ett annat exempel såg jag i en dokumentär som handlade om ett av världens rikaste länder på koppar. Koppar är en metall som används mycket. I all el som är dragen i våra hus och i alla datorer används bland annat metallen koppar. Det är landet Zambia som är rikast. Men om vi samtidigt tittar på vilka länder som är rika och fattiga, så är Zambia ett av världens fattigaste länder. De flesta av Zambias medborgare lever i stor fattigdom trots att landet är ett av de rikaste när det gäller kopparfyndigheter. Hur kan det komma sig?

Det finns gruvföretag där som utviner koppar. Tillgångarna kommer hela världen till del. I detta fall så har det största, aktiva företaget i landet sitt säte

i Schweiz. Kopparn säljs internt till Schweiz jättebilligt – till knappt högre pris än det kostar att ta upp den ur gruvan. Där arbetar folk under svåra förhållanden för sin försörjning. I Schweiz använder man inte all denna koppar. Man säljer den vidare till hela världen, och då tar man världsmarknadspriser för kopparen. Nästan hela vinsten för denna kopparresurs hamnar i Europa.

De här två exemplen talar om hur vår värld är uppbyggd. Så här har det fungerat under långa tider och det är nästan som om man tycker att det här är självklara saker, men de barriärer som vi har byggt upp och som är helt nödvändiga för västerlandets materialistiska livsstil, kan inte bestå länge till. Idag ser vi hur bilden ändras.

Jag ska tala om en stad byggd på orättfärdighet. För att kunna göra det ska jag säga några ord om profeten Jona som fick en kallelse från Gud att gå till den stora staden Nineve - en stad byggd på orättfärdighet, ett dåtidens världsrike. Man hade plundrat och förtryckt folk runt omkring i långa tider, bland andra judafolket. Just till denna stad fick Jona en kallelse. Om man ser bakgrunden och sammanhanget förstår man varför han var så motvillig. - Varför ska jag gå och predika för våra förtryckare? Om du, Gud, har bestämt att staden ska gå under, så låt den gå under då! Vad har jag där att göra!

Men så avslöjas något om Guds tankar, om Guds hjärtelag. Att han har omsorg och ömkar sig över stadens innevånare. Gud sa till Jona:

- Du ömmar för ricinbusken som du inte har haft någon möda med och inte har dragit upp och som kom till på en natt och förgicks efter en natt. Och jag skulle inte ömma för Nineve, den stora staden, där det finns mer än 120 000 människor som inte kan skilja mellan höger och vänster, dessutom en mängd djur! (Jona 4:10-11)

Gud hade omsorg. Han såg att det i denna stad fanns människor som han ville nå med omvändelsens budskap. Han ville frälsa och rädda. Efter den dramatiska början i Jona bok står det:

Då steg Jona upp och begav sig till Nineve enligt HERRENS ord. Men Nineve var en stor stad inför Gud, tre dagsresor lång. Och Jona gick en dagsresa in i staden och predikade och sade: "Om fyrtio dagar skall Nineve bli ödelagt. (Jona 3:3-4)

Han gick en dagsresa rakt in i Nineve. Det här kan vi se som en utmaning för dig och mig i vår tid. Hur många dagsresor, hur långt är vi villiga att gå med ett omvändelsens budskap för att nå

fram med det evangelium som kan leda till människors frälsning och befrielse? Ja, vi ser missförhållandena och vi ser orättfärdigheten som blomstrar i världen, men vi känner också en som vill komma till tals med den enskilde individen. Han har ett hjärta som ömkar sig över varje människa. Han vill frälsa och förvandla. Jag tycker att i Jona bok så synliggörs Guds tankar och sinne.

Vi vet att den stora staden Nineve verkligen var en stad som på grund av sina onda gärningar inte hade annat att vänta än att gå under. Det läser vi också om i profeten Nahums bok, där det också står om Nineve. Jonas profetia är jämförelsevis väldigt kort. Vad Jona säger är egentligen bara att om fyrtio dagar ska staden gå under. Men i Nahum får vi se litet mera om vad den stora staden Nineve representerade. Historien bekräftar också att den här profetian gick i uppfyllelse år 612 före Kristus. Vi ska läsa några verser ur Nahum:

- Se, jag är emot dig, säger HERREN Sebaot. Jag skall låta dina vagnar gå upp i rök, och dina unga lejon skall förtäras av svärd. Jag skall utrota ditt rövade gods från jorden, och röster av dina sändebud skall inte mer höras. Ve dig, du blodstad, full av lögn, uppfylld av våld, du som aldrig upphör att plundra! Hör, piskor smäller!

Hör, vagnshjul dånar! Hästar jagar fram, vagnar rullar i väg. Ryttare stormar fram, svärdén ljungar och spjuten blixtrar. Slagna i mängd och högar av lik, det är ingen ände på döda, man stupar över döda kroppar. (Nahum 2:13; 3:1-3)

Det kommer en dom över orättfärdigheten. Den stora staden som representerade förtrycket och orättfärdigheten under den här tiden, fick sin dom. Vi kan också läsa om ett annat rike som kom att avlösa det assyriska väldet. Vi möter profeten Habackuk som kommer med frågor till Herren. Han ropar till Herren över orättfärdigheten:

HERRE, hur länge skall jag ropa på hjälp, utan att du hör, ropa högt till dig över våld, utan att du räddar? Varför låter du mig se ondska, och hur kan du själv se på sådant elände? Fördärv och våld är inför mig, split och kiv uppstår. Därför blir lagen utan kraft, och rätten kommer aldrig fram. Den ogudaktige omringar den rättfärdige och rätten blir förvrängd. (Hab 1:2-4)

Den här texten är som att läsa om lag-

lösheten i våra dagar. Lagen blir utan kraft och rätten blir förvrängd. Men det handlar här om Habackuk som var i Israel och såg orättfärdigheten, varför han ställer frågor till Herren, som svarar:

Se er omkring bland hednafolken, ja, skåda! Håpna, ja, håpna! Ty en gärning utför jag i era dagar, som ni inte kommer att tro när man berättar den. Ty se, jag skall uppväcka kaldéerna... (v. 5-6)

Detta uttryck, att Herren skulle uppväcka kaldéerna, talar om att Habackuk levde efter det att Nineve redan hade gått under. Kaldéerna var det folk som kom att bli början till det babyloniska riket. Så när Herren svarar profeten ger det samtidigt ännu fler frågetecken; när den som var ännu mera orättfärdig skulle straffa den



Jona, den motvillige profeten, hörsammade till slut sin kallelse och gick med omvändelsens budskap till Nineve. Den förtryckande stormakten skulle gå under, men Gud hade omsorg om individen.

som var mindre orättfärdig. Men Herren säger att det kommer en upprättelse och en rättfärdig dom. I andra kapitlet svarar Herren:

- Ve dig som lägger på hög det som inte är ditt - hur länge till? - och tynger dig med pantsatt gods. Kommer inte dina fordringsägare att plötsligt resa sig och de som ansätter dig att vakna upp så att du blir ett byte för dem? Eftersom du själv har plundrat många hednafolk, skall också andra folk plundra dig på grund av blodsdåd mot människor och våld mot land och stad och alla som bor där. Ve den som skaffar orätt vinning åt sitt hus för att bygga sin boning högt upp och så rädda sig undan olyckans våld. Till skam för ditt eget hus har du planerat att förgöra många folk och syndar så mot dig själv. Ty stenarna i muren skall ropa och bjälkarna i träverket skall svara dem. Ve den som bygger upp en stad med blodsdåd eller grundar en stad med orättfärdighet! (Hab 2:6-12)

Man hör här samma språk, samma analys och samma tal som i profetian över Nineve; *den dom som måste komma.* När

vi läser detta handlar det alltså om det babyloniska riket.

För den som känner sin bibel är det en väldigt tydlig parallell till Uppenbarelseboken kapitel 18:

- Ve, ve, du stora stad, Babylon, du mäktiga stad! På en enda timme kom domen över dig. (Upp 18:10)

Längre fram står det att läsa:

- Köpmännen som drivit handel med sådana varor och blivit rika genom henne, skall stå där på avstånd, skrämde av hennes plåga, och gråta och klaga: Ve, ve, du stora stad, som var klädd i fint linne, purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädelstenar och pärlor. På en enda timme har denna stora rikedom ödelagts. Alla kaptener och alla kustfarare, sjömän och alla som arbetar till sjöss, alla stod de på avstånd och ropade, när de såg röken från den eld som brände upp henne: Vilken stad är som den stora staden? Och de strödde jord på huvudet och grät och klagade högljutt: Ve, ve, över den stora staden, där alla som hade fartyg på havet blev rika genom dess rikedom. På en enda timme har den blivit ödelagd.

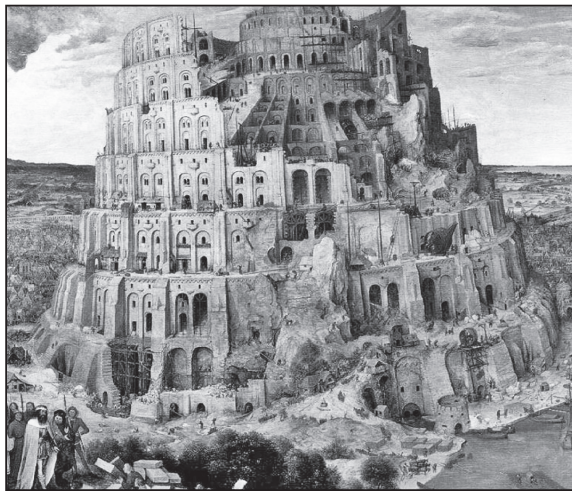
Gläd dig över den, du himmel och ni heliga och ni apostlar och profeter. Ty Gud har dömt staden och skaffat er rätt. (Upp 18:15-20)

Babylon kallas också för den stora staden, men här handlar det inte om ett historiskt världsrike som vi kan läsa om i historieböckerna och se att de fått sin dom. Här handlar det inte om Nineve som profeten Jona profeterade om. Profetian gick så i uppfyllelse att historien glömde staden, den försvann. Man visste inte om staden var en saga eller om det handlade om verkliga händelser förrän man i mitten av 1800-talet grävde fram den och kunde läsa om de händelser vi läser om i bibeln. Om Samarias belägring, om Nordrikets undergång etc.

Händelserna i Uppenbarelseboken har ännu inte timat i historien utan handlar om något som fortfarande ligger framför. När vi ser orättfärdigheten i den tid och den värld vi lever i nu, är det inte svårt att dra paralleller. Vi tvingas konstatera att det förmodligen är Uppenbarelsebokens Babylon som är under uppbyggnad i vår tid.

Men vi har ett uppdrag. Vad ska vi göra? Jag har de här skorna på mig och lever på ett sätt mitt inne i orättfärdigheten. Men vi läser också i Uppenbarelseboken att det bryter igenom en oerhörd kontrast:

-Gläd dig över den, du himmel och ni heliga och ni apostlar och profeter. Ty Gud har dömt staden och skaffat er rätt.



En tecknad tolkning av babels torn och EU:s parlamentsbyggnad i Strassburg.

Uppenbarelsebokens beskrivning av babylons fall har ännu inte timat. Den världsordning som växer fram idag har sina tydliga kopplingar till historiens motsvarigheter.

Vi ska också läsa sista versen i det kapitlet:

I den staden fanns blod av profeter och heliga och av alla som hade blivit slaktade på jorden. (Upp 18:24)

Det finns ett folk som är i den här världen men som inte hör den här världen till. Det finns några som kanske är en dagsresa in i staden, men som har sin hemvist någon annanstans. De är där för att de har ett heligt uppdrag. Vi ser att laglöshetens hemlighet är verksam, men vi vet också att det finns ett svar, en motpol; en gudaktighetens hemlighet. Måtte vi ta fasta på det!

När vi läser om aposteln Paulus som trädde fram inför atenarna, tycker jag mig se en profet som har gått en dagsresa in i staden och som har ett klart omvändelsens budskap:

- Gud har länge haft överseende med okunnighetens tider, men nu befaller han människorna att de alla och överallt skall omvända sig. Ty han har fastställt en dag då han skall döma världen med rättfär-

dighet genom den man som han har bestämt till det, sedan han erbjudit tron åt alla genom att uppväcka honom från de döda. (Apg 17:30-31)

Det finns ett omvändelsens budskap och det finns ett erbjudande om att tro på Jesus. Det finns ett erbjudande om nåd och frälsning, men det är också ett faktum att den orättfärdighet som vi ser kommer att få sin dom. Gud har fastställt en dag då han ska döma världen med rättfärdighet.

När det gäller frågan om Jesu tillkommelse så råder det i vår tid en stor förvirring om dessa ting. Vi som samlas i Maranata-församlingen till möte har kanske klart för oss att vi ska ryckas upp i skyar, Herren till mötes. Varför? Jo, därför att vi inte tillhör den här världen. Vi tillhör Jesus och har vår hemvist i himmelen. Men tyvärr är det så i vår tid att när man talar om Jesu tillkommelse menar många att han ska komma hit till världen och ta över rodret och skapa ordning i världen. Det ska bli någon slags övergång när vi kristna förberett världen tillräckligt för att

han ska komma och ta över. Detta är en oerhörd farlig och obiblisk uppfattning. För när bibeln talar om att Jesus kommer handlar det för församlingen om uppräckelsen, som ett tröstens budskap för dem som hör honom till. Samtidigt när vi läser om att Jesus åter ska komma hit ned till världen så är det fruktansvärda händelser som ska äga rum. Det ligger en oerhörd uppgörelse framför. Gud har fastställt en dag. Det finns flera bibelord som bekräftar detta. Vi kan läsa en vers i Uppenbarelseboken:

Se, han kommer med molnen, och varje öga skall se honom, även de som har gemborrat honom, och alla jordens stammar skall jämrar sig över honom. Ja, amen. (Upp 1:7)

Vad är det här för något? Handlar det inte om ett hopp? Ska inte Jesus komma som den store räddaren för alla jordens stammar? Nej, de som är hemma här på jorden, de som har byggt upp den stora staden som grundar sig på orättfärdighet, kommer sannerligen att jämrar sig vid åsynen av Människosonen. Vi läser längre

fram om hur de ska ropa till bergen: *Fall över oss!*

Därför är det så allvarligt det vi ser ske i våra dagar. Vi ser hur världsbilden vi under hela vårt liv lärt oss att leva med, börjar ruckas.

Vi är vana att säga att Europa, Amerika och några länder nere i Asien hör till de rika länderna. Och så finns det de fattiga länderna. I Europa har vi gjort allt för att behålla de här barriärerna. Vi bygger något vi kallar för EU. Det handlar om fri rörlighet och social trygghet. Men handlar det inte i själva verket om att bygga ännu större barriärer för att behålla den obalans som är helt nödvändig för att vi ska kunna fortsätta leva vårt materialistiska liv. Men bilden håller på att spricka. Europa är idag ett skuldsatt hus. Idag läser vi om USA, om skuldberget som bara växer och växer. I vårt land tror vi kanske att den ekonomiska krisen bara handlar om abstrakta siffror. Samtidigt ser vi hur människor förlorar sina arbeten, och i södra Europa är det tusentals familjer som förlorar sina hem och står skuldsatta resten av sina liv. I Grekland är barnhemmen överfulla. Det handlar om familjer som arbetat och försörjt sig, men som nu inte längre kan försörja sin egen familj. Detta gör att det stiger upp ett rop från Europa, från USA; ett rop om befrielse. Enligt det profetiska ordet ska man tyvärr få en befriare som kommer med lögnens alla tecken och under.

Mitt i allt detta finns idag också ett folk som har ett uppdrag av annat slag, ett uppdrag att peka på en Frälsare som ömkar sig över den enskilde individen och som vill nå fram med frälsningens budskap. Vi läser i bibeln om en annan stad, en stad som har helt andra grundvalar, som inte kan vackla. En stad som har en helt annan framtid, som står fast:

- Då vi alltså får ett rike som inte kan skaka, låt oss vara tacksamma och tjäna Gud efter hans vilja, med vördnad och fruktan. (Hebr 12:28)

- Låt oss därför gå ut till honom utanför lagret och bära hans smälek. Ty här har vi inte någon stad som består, men vi söker den stad som skall komma. (Hebr 13:13-14)

Vi läser också om patriarken:

Ty han väntade på staden med de fasta grundvalarna, den som Gud har format och skapat. (Hebr 11:10)

Vad är det för stad vi läser om här? Ja, det är inte den stora staden, den stad som har grundats här i världen av världens stora män, utan det här är en stad som

finns därovan. Här i tiden är det på ett sätt ett osynligt rike, men staden kommer ned ovanifrån. Där har vi församlingens slutmål. Den nya staden, halleluja.

Här i tiden ska församlingen representera något annat än orättfärdighet och den stad som är byggd på den. Budskapet måste få de konsekvenserna i våra liv att det inte bara handlar om teorier och en abstrakt tro, utan att det handlar om ett liv. Ett församlingsliv som fungerar i enlighet med vår hemvist och vår väntan på att Han kommer snart.

Jag vet inte om vi slutar upp med att gå i så här fina Nike-skor, men vi kanske kan få en annan syn på dem som har tillverkat de här skorna. Kanske vi kan tänka att det inte bara är ett stort offer och en stor ansträngning att ägna något av våra krafter och resurser för att en utjämning ska kunna komma till stånd. Det är helt enkelt något vi måste göra för att representera

och sus och dus. Visst tror jag att det har haft och har betydelse för vårt land, men när det gäller att analysera den situation vi befinner oss i idag, så finns en väldigt passande beskrivning i skriften, i Romarbrevets första kapitel:

- Fastän de kände till Gud, prisade de honom inte som Gud eller tackade honom, utan förblindades av sina falska föreställningar, så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan. De påstod att de var visa, men de blev dårar. De bytte ut den odödlige Gudens härlighet mot bilder av dödliga människor, av fåglar, fyrfotadjur och kräldjur. (Rom 1:21-23)

Vi känner till den fruktansvärda fortsättningen. Det fanns något de borde ha tagit vara på. Det fanns en välsignelse som kom av att människor sökte Herren, men hur använde man den? Vad får det för konsekvenser hos ett folk som vänder sig bort ifrån sin Skapare och istället ägnar sig åt något annat? Jag tror att man kan



Sveriges alla bönehus och kapell vittnar om väckelsetider som flytt, men hur förvaltades välsignelsen som följde. De flesta kapellen står sedan länge tomma och vi lever i ett land under andlig missär. På bilden syns missionshuset i Spannarboda.

något annat än den stad som är byggd på orättfärdighet.

Det finns något i det jag nu sagt som skorrar lite med vad vi ofta tänker och kanske hör. Vi lever i ett materiellt välsignat land och får uppleva mycket välsignelser. Vi kan se tillbaka på tider då många människor sökt Gud och väckelser har dragit igenom landet. Så tänker vi att vårt välstånd är en välsignelse av detta. Men jag tror att en mer passande beskrivning än att vi har ett välsignat land på grund av gudfruktighet, är att vi lever i ett samhälle uppbyggt på orättfärdighet. Ändå är det en historisk sanning att väckelserna förändrade vårt land i grunden. Sverige var ett u-land, kört i botten, med människor som höll på att supa ihjäl sig. Men så kom väckelser och bokstavligen lyfte upp hela samhällen. Vi kan tala om väckelsens andrahandsverkningar. Människor slutade att supa och att ägna sin tid åt oväsentligheter. Unga människor kunde utbilda sig och göra bra saker i livet istället för att kasta bort det i synd

instämman i det jag hört många gånger: Materialismen i vårt land har lamslagit en hel kristenhet!

Låt oss genom handling visa att vi fungerar i uppdraget och inte tillhör den stad som är byggd på orättfärdighet och som kommer att få sin dom. Låt oss gå ut till *Honom* och visa att vi tillhör honom; att vårt rätta hemland är därovan. Vi väntar Jesus – inte att han ska komma och ta över rodret här i världen, men att församlingen först ska få komma till honom, och då vredesdomen drar över den orättfärdiga staden, stå tillsammans med honom. Det står att han frälsar oss undan den kommande vredesdomen. Det kommer en uppgörelse. Den orättfärdighet vi ser och den laglöshet som smärtar oss att betrakta kommer att möta sin slutliga och definitiva dom, därför att Gud är rättfärdig. Samtidigt har han detta ömmande hjärta för den enskilde. Han vill frälsa! Jesus vill erbjuda sin frälsning och nåd så länge det finns möjlighet! Amen. ■

Zambias fattigdom – vår välfärd

Det finns ett gudomligt rådslut, och det finns en annan väg för församlingen. En himmelsk väg som är en protest mot denna välfärd och den utveckling vi möter i världen; en väg där vi målmedvetet får arbeta för värden som aldrig ska förloras.



-Titta på upproren i Egypten och Tunisien. Det handlade mera om bröd än om frihet. När människor känner att de inte längre har någon utväg finns det absolut ingen tvekan om att risken för spänningar och våld stiger. Det visar all vår erfarenhet av kriser runt om i världen.

Man ifrågasätter här varför Europa här skulle vara ett undantag. Konklusionen är detta som vi nu ser blossa upp i Europa.

Det finns också en annan sida av det hela. Människans egen ondska, den inneboende egoismen, driver människor och nationer att på andra människors bekostnad bygga upp sin egen välfärd. Det kan låta väldigt politiskt att ta upp på det här sättet. Men faktum är att just bibeln ger oss en grundutbildning i vad rättfärdighet är. Det här med att dela med sig och se till den lidande utgör själva kärnan i evangeliet. Om vi vill vara en Guds församling och förkunna hans rättfärdighet i tiden, så berör detta oss i allra högsta grad.

Zambia är ett av världens fattigaste länder, samtidigt som utländska företag tjänar stora pengar på det landets tillgångar. En Schweizisk investerare köpte vid 2000-talets början upp Zambias stora koppartillgångar för en spottstyver – man betalade 627 miljoner dollar. Efter några år producerar den här koppargruvan 6 miljarder dollar per år. Av detta betalar ägaren en skatt på 0,6 % till Zambia, vilket inte är något annat än en fruktansvärd utsugning av ett av världens fattigaste länder. Vi i Sverige är med och tjänar

Bibelstudium av Berno Vidén

Vi är vana att höra rapporter om protester från Afrika, från länder långt bort, från utvecklingsländer där man ropar efter bröd, varifrån man vanligtvis ser flyktingströmmar med 100 000-tals människor som drabbas. Folken blir desperata och protesterar på olika sätt. Vad vi nu ser är att i de länder vi brukar räkna till de utvecklade möter vi idag samma typ av reaktioner, mitt i Europa.

I Svenska Dagbladet publicerades nyligen en artikel om hur Röda Korset varnar för uppror i Europa. Då talar man inte om Östeuropa, de länder där vi vet att det finns mycket fattigdom, som exempelvis Rumänien och Ungern, utan man talar om de länder vilka man räknar höra till stommen i den europeiska välfärden, som exempelvis Spanien, Grekland och Italien. Röda Korset är en dominerande organisation som ordnar insamlingar för

biståndsarbete i tredje världen, men nu säger man att för första gången i historien har organisationen tvingats att ändra inriktning. Man har på ett brett sätt fått ägna sig åt inhemsk verksamhet i flertalet europeiska länder. Speciellt Spanien och Grekland nämns i denna artikel.

Ingressen i SvD säger så här: ”Miljoner européer som för inte så länge sedan var ganska välmående, har nu svårt att skaffa mat. Europa bör därför förbereda sig på folkliga uppror, liknande dem som skakat Nordafrika, varnar internationella Rödakorskommittén.” Därefter skriver man att för första gången måste Röda Korset i flera europeiska länder fokusera på de fattiga i det egna landet. Ett tecken på att Europa verkligen befinner sig i en djup kris är att det grekiska Röda Korset på grund av detta är på väg att gå i konkurs.

Ett uttalande säger:

pengar på den här uppgörelsen.

Det finns en plats i Schweiz, Rüşchlikon, ett välmående samhälle där hela historien har sin upprinnelse. I Rüşchlikon existerar knappt någon arbetslöshet, inte heller några sociala problem. Samhället har så mycket skatteintäkter att man inte vet vad man ska göra av alla pengar.

Hur kommer då vi som bor i Sverige in i bilden? Faktum är att vår pension är beroende av denna utsugning av Zambias befolkning, för att ta ett exempel. I Sverige har vi något som kallas för AP-fonder, allmänna pensionsfonder. Vare sig vi själva genom ett aktivt val har valt att satsa och placera våra intjänade pengar för att få så stor avkastning som möjligt, eller om vi hör till den sjunde AP-fonden, där alla som inte aktivt väljer hamnar, och låter samhället sköta om placeringen, så är vi med och investerar i det schweiziska kopparbolaget Glencore i Zambia, och vi tjänar bra på det. Det ger stor avkastning. Befolkningen i Zambia däremot har en åttioprocentig arbetslöshet, och varje individ lever på mindre än en dollar per dag.

Det finns flera exempel man kan lyfta fram som visar på hur Sverige, som är känt att vara ett land som ger mycket



biståndshjälp och som satsar mycket på olika behövande nationer, är med och suger ut fattiga länder. Genom fonder och en orättfärdig handelspolitik tar vi långt mycket mera än vi ger.

Det är nödvändigt för oss att tala om Guds frälsningsplan för människan. Frälsning handlar inte om att bekänna med sin mun och sedan fortsätta att leva

sitt materiella liv. Församlingen är något annat än en del av detta orättfärdiga samhälle, som på det här sättet gräver sin egen grav. Det vi nu ser ske i Europa; utvecklingen med problemen som kommer oss närmare inpå knutarna, är en konsekvens av att vi lever över våra tillgångar, ett överflödsliv på andras bekostnad.

Bibeln ger oss vägledning och orientering på många frågor också i dessa frågor. Man kan tycka att man är som en bricka i ett spel, utan förmåga att göra något; - Jag betalar min skatt och sköter mitt arbete. Jag lever här som en laglydig medborgare, men samtidigt visar det sig att jag är ett offer, och mina medel används på ett sätt som jag inte kan styra över.

Psalm 73 ger en liten inblick i problematiken som har med människan att göra inför den orättfärdighet man möter ute i världen, där den ene skor sig på den andre. Det står så här:

- Därför är högmod deras halsprydnad, våld den klädnad som höljer dem. Ur fetma skåda deras ögon fram, deras hjärtans inbillningar hava intet mått. De häna och tala förtryck i sin ondska; med höga åthävor tala de. Med sin mun stiga de upp i himmelen, och deras tunga far fram på jorden; därför vänder sig deras folk till dem och super så

Det vi nu ser ske i Europa; utvecklingen med problemen som kommer oss närmare inpå knutarna, är en konsekvens av att vi lever över våra tillgångar, ett överflödsliv på andras bekostnad.

in vattnet i fulla drag. Och de säga: "Huru skulle Gud kunna veta det? Skulle sådan kunskap finnas hos den Högste?" Ja, så är det med de ogudaktiga; det går dem alltid väl, och de växa i makt. (Ps 73:6-12)

Texten handlar om ogudaktiga människor, men jag tror inte vi ska placera oss utanför här. Det handlar om människan som får sin välfärd uppbyggd på andras bekostnad. Det handlar om människan

som lever så att det går henne väl, trots den ondska som systemet är uppbyggt på. I den vers som följer ger psalmens författare uttryck för total hopplöshet:

- Sannerligen, förgäves bevarade jag mitt hjärta rent ...

Författaren såg sig som en del i systemet. Det går den ogudaktige väl. Förgäves bevarar jag mitt hjärta rent. Jag är ett offer och en del av detta. Finns det någon möjlighet att bevara sitt hjärta rent. Att stå utanför?

... jag tvädde mina händer i oskuld; jag vart dock plågad hela dagen, och var morgon kom tuktan över mig. Om jag hade sagt: "Så vill jag lära", då hade jag svikit dina barns släkte. När jag nu tänkte efter för att begripa detta, syntes det mig alltför svårt...

Därefter kommer svaret på dessa stora existentiella frågor, sedda utifrån ett rätt perspektiv:

- till dess jag trängde in i Guds heliga rådslut och aktade på dess ände.

Här kommer vi in på ett område som handlar om hemligheter; om rådslag och rådslut inom gudomen. Gudomen själv kan vi läsa mycket om i bibeln; hur rådslag hålls i höjden, och hur Guds eviga rådslut är det som kommer att stå kvar till sist. Allt utom Guds ord har en ände. Det Gud har fastställt, det Gud har bestämt, kommer att bestå till evig tid. Därför finns det en oerhörd längtan hos oss att få tag i detta. - Herre, hur ska jag kunna tränga in i ditt gudomliga rådslut, så att också mina ögon öppnas och jag kan se det förgängliga i materialismen, se det förgängliga i världen, detta som människor är så fångade av. Människan ser bara sin egen välfärd, hur hon ska kunna placera rätt och klara av sin karriär. Hur hon ska lyckas att kunna skaffa sig allt det hon vill ha. Man blir så bunden inom dessa materialistiska gränser att man inte förmår att skåda längre och djupare.

Det finns ett gudomligt rådslut, och det finns en annan väg för församlingen. En himmelsk väg som är en protest mot denna välfärd och den utveckling vi möter i världen; en väg där vi målmedvetet får arbeta för värden som aldrig ska förloras.

Gud styr konungarnas hjärtan och världshärskarnas steg, även om det kan vara svårt att förstå. Vi kan exempelvis läsa om hur bibeln beskriver konung Nebukadnessar. Han blev vid ett tillfälle av Gud utstött och fråntagen all sin makt, till dess han insåg vem som är Gud, vem

det är som ger makt, som tar makt, ja, vem det är som råder. Människan tror i sin enfald att hon har makt att kunna styra och ställa för sin egen framtid, men det är fel. Det finns bara en som har den makten. Det gäller att få vara i hans vilja. I Apostlagärningarna läser vi ett citat från andra psalmen, om hur människan i alla tider fört fram sina rådslag:

- Jordens konungar trädde fram, och furstarna samlade sig tillhoppa mot Herren och hans Smorde. 'Ja, i sanning, de församlade sig i denna stad mot din helige tjänare Jesus, mot honom som du har smort: Herodes

tillkommelse vi kommer. Men Guds rådslut förändras inte.

Det står i Uppenbarelseboken om den tid som ligger framför. Texten vi ska läsa berör framtida händelser och gäller inte oss här och nu, men själva principerna och tillvägagångssättet är detsamma. Jag ska lyfta fram ett par verser som visar hur Gud arbetar, och som påminner oss om att allt vi ser omkring oss är timligt. Det finns tider som Gud har fastställt. Vi lever i en tid som är en nådatid ifrån Gud. Det fanns en tid innan nådatiden, innan Jesus blev

just i detta: De har till fullo framburit sitt vittnesbörd. Ser du parallellen till församlingens kamp i tiden? Paulus säger i Apostlagärningarna något som vi ska ta till oss, något som handlar om vårt uppdrag i dag. Här är Paulus på väg att ta farväl av församlingen, på väg mot Jerusalem, och han vet vad som väntar honom. Det som ligger framför är bojor och åter bojor. Han vet att han kommer att få lida för Jesu namns skull, men det hindrar honom inte, ty det han har sått är himmelskt. Han vet att han till fullo har framburit ett vittnesbörd utan att kompromissa eller köpslå. Han betalar ett högt pris. Egentligen är det fel att säga att han betalar ett högt pris. Vad han gör är att investera i värden som ingen någonsin kan ta ifrån honom; en himmelsk skatt.

Så här säger han till de äldste i Efesus:

-Jag har icke undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut.

Det finns alltså ingenting jag har undandragit mig. Jag har fullgjort uppdraget att förkunna allt Guds rådslut. Vad handlar då detta rådslut om, detta som Gud har överlämnat till och uppenbarat för församlingen, rådslut, som under den heliga historien har varit fördolt för människor? För Guds egna profeter under den antika historien har detta rådslut uppenbarats bit för bit, och vi har ännu inte sett allt i Guds tanke. Vi har ännu inte tillfullo förstått allt Guds rådslut, men för varje tid så är Gud den som uppenbarar vad du och jag behöver veta för att komma framåt. *"Jag har inte undandragit mig"* skrev Paulus. Har du det? Har Maranataförsamlingen dragit sig undan att förkunna allt Guds rådslut? Det här handlar om oss idag. Vidare uppmanar aposteln:

- Så haven nu akt på eder själva och på hela den hjord i vilken den helige Ande har satt eder till föreståndare, till att vara herdar för Guds församling, som han har vunnit med sitt eget blod. (Apg 20:28)

Paulus varnar här för vad som ska komma, men det finns ett rådslut. En Guds tanke, en Guds vilja med församlingen.

Det bibelsammahang där Jesus inleder sin jordiska tjänst, vars text även omfattar församlingens uppdrag, avslutas med orden: *"... till att predika ett nådens år från Herren."* Dessförinnan nämner Jesus det som bör vara församlingens innehåll och livsstil, med en utsträckt hand till lidande människor, det som handlar om alla fångna, lidande och hungriga människor. Att predika ett nådens år från Herren omfattar att ge bröd och att dela med sig av sitt armod. Det var detta som

Allt här har sitt slut. Blicka in i hans rådslut, och du kommer att få hjälp att se hur allt har en ände, och att det finns andra värden att kämpa för.

och Pontius Pilatus med hedningarna och Israels folkstammar; de församlade sig till att utföra allt vad din hand och ditt rådslut förut hade bestämt skola ske. (Apg 4:26-28)

Här står det att Guds hand och Guds rådslut hade bestämt vad som skulle ske. Men det vi läser om är ju något som är mot Gud. Man hade rest sig upp mot Herren och mot hans Smorde, på det sätt man gör i alla tider. Jesus säger själv att hans efterföljare ska bli förföljda för hans namns skull. Det betyder inte att Gud har förlorat kontrollen. Nej, han har all makt.

Det finns mycket lidande och orättfärdighet. Allt detta är förutsagt i Skriften. Det står också att denna orättfärdighet kommer att tillta desto närmare slutet vi kommer. Men inget av det här betyder att Gud har förlorat kontrollen. Den här versen säger tydligt att trots att det var Herren själv de reste sig upp emot, så finns det ett rådslut i höjden som förut har bestämt vad som skulle ske.

Vi läser om att folket tog Jesu liv, samtidigt som vi vet att hela händelseförloppet fanns i en evig plan hos Gud. Han gav sitt liv för människornas frälsning. Alltså; ur ondskan, ur detta lidande vi ser, så finns en underbar frälsning och det finns en underbar och annorlunda väg. Den vägen är församlingens väg. Ondskan kommer att tillta i världen och det kommer att bli värre, ju närmare Jesu

människa. Vi har lagens tidsålder, med sin betydelse. Men så kom Jesus, och det inträdde en ny tid för människorna. Nådens tidsålder, som vi lever i och som är på väg att gå mot sitt slut:

- ...i de dagar, då den sjunde ängels röst höres, när det sker att han stöter i sin basun, då är Guds hemliga rådslut fullbordat, i enlighet med det glada budskap som han har förkunnat för sina tjänare profeterna." (Upp 10:7)

... då är Guds hemliga rådslut fullbordat. Det här säger oss att tiden är kort. Ja, men det här ligger långt fram i tiden, kanske någon tycker. Och så vill man förlita sig på jord och materialism och välfärd. Men du, det finns högre värden. Allt här har sitt slut. Blicka in i hans rådslut, och du kommer att få hjälp att se hur allt har en ände, och att det finns andra värden att kämpa för. Den rättfärdiges lidanden var inte en kamp som saknade betydelse. Nej, att han fick lida hade betydelse för din och min eviga frälsning. Jesus sa till oss: Följ mig! Vandra i mina fotspår!

I följande kapitel möter vi något liknande. Det är också en händelse som ligger framför, om en tid som snart är här. Det står om de två vittnena som ska träda upp i Jerusalem. De har ett uppdrag som de ska slutföra under en bestämd tid:

- Och när de hava till fullo framburit sitt vittnesbörd, skall vildjuret, det som skall stiga upp ur avgrunden, giva sig i strid med dem och skall övervinna dem och döda dem. (Upp 11:7)

Det ser ut som om de två vittnena förlorar, men så är inte fallet. Segern ligger

förkroppsligades i den första församlingen på pingstdagen. Man sålde allt man ägde, och delade med sig därav till var och en vad han behövde. Det fanns ingen fattig, det fanns ingen rik.

Vad är det här för ett lyckorike, som liknar det världens härskare drömmer om? Man har försökt att under olika tidsepoker att tvinga fram det, men misslyckats. Men det finns ett himmelskt rådslut, en himmelsk väg för församlingen där det inte handlar om att lyckas eller misslyckas, men om att du och jag ska överlämna våra liv åt Honom, först och främst, men också åt varandra, så att han får vara kroppens huvud i allt.

Jerusalem beskrivs ibland på de mest skrämmande sätt, som exempelvis i Hesekiel kaptiel 16. Det som begåtts i Jerusalem är värre än det som skedde i Sodom, och då handlar det om ting som har med rättfärdighet att göra. Synden var att man förtryckte den fattige och änkan, de värnlösa.

I dag är församlingen kallad att predika ett nådens år från Herren. Inte bara med ord utan med ett budskap som i det praktiska livet inrymmer allt Guds rådslut. Det finns hemligheter

melse. Man hör här och där att det talas om hans kommande, men det görs på ett sätt som bibeln är främmande inför. Man talar om hur man väntar Jesus tillbaka till jorden, men det som inte finns med i det som förkunnas idag, är det som har med församlingens uppräckelse att göra. Det är det fortfarande väldigt tyst om.

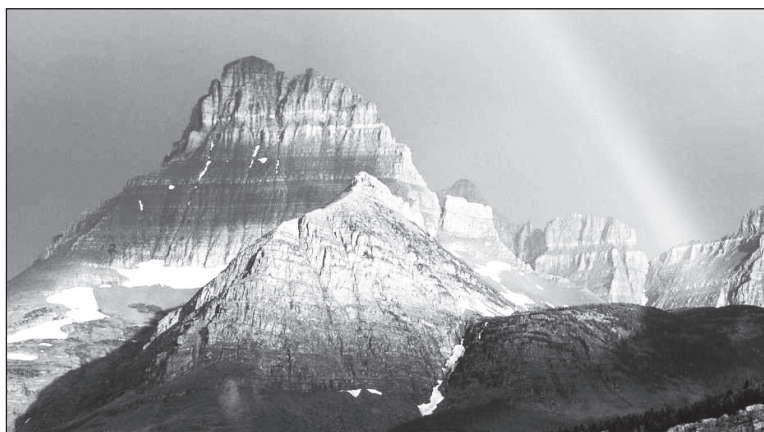
Församlingen hör himmelen till. Vi är födda ovanifrån och präglade av himmelen. Vi är stämplade som främlingar här i tiden och har vårt medborgarskap i himmelen, något många bibelord talar om. Det finns också flera bibelord som talar om det som Gamla testamentets profeter inte kunde ana, just det att en skara här på jorden ska lyftas upp i skyn, Herren till mötes. Om du talar om detta budskap idag, blir du genast placerad i ett fack där man kallar dig exempelvis för ”darbyist” eller ”dispositionalist”, och så blir du mer eller mindre idiotförklarad som kan tro på något så ovetenskapligt som församlingens uppräckelse. Dock är uppräckelsen ett centralt tema i Nya testamentets förkunnelse.

Bibeln är väldigt noga med att förklara att ingen vet tid eller stund för tillkommelsen. Jesus själv sade att det är bara Fadern som vet den tid som Fadern har

till Jerusalem och bygga upp ett tempel på tempelberget, och det är väldigt viktigt att vi inte dras med i de strömningar som finns idag. Messianska eller judiska strömningar, där man på något sätt söker återvända till ett gammalt testamentligt tänkande.

På Golgata slöts ett nytt förbund. Gud själv steg ned, han blev människa och offrades. Med sitt eget blod tecknade han ett nytt förbund. Nya testamentet talar om hedningar, judar och Guds församling - det nya folket. Församlingens tidsålder kommer att kulminera i denna stora händelse som kan äga rum idag, eller imorgon; vad bibeln slår fast är att det kommer att ske snart: Jesus kommer för att hämta hem sin församling. Då apostlarna Paulus och Petrus skriver om Jesu tillkommelse så nämner de inte tid eller stund, men de inberäknar sig själva. ”Vi som då lever kvar”, skriver Paulus. Tillkommelsen är ingen avlägsen händelse. Den finns med som en naturlig del av det eviga som Gud har lagt ner i församlingen: Han kommer snart!

Ropet är Maranata – kom Herre Jesus! Vad viktigt att detta rop får ljuda klart i våra hjärtan, och att det får vara med och styra våra beslut, de steg vi tar.



Församlingen hör himmelen till. Vi är födda ovanifrån och präglade av himmelen. Vi är stämplade som främlingar här i tiden och har vårt medborgarskap i himmelen.

som Gud uppenbarar från tid till annan, som det krävs en andlig insikt att förstå, ett andligt öra med samma uppmaning som kom till varje församling i Mindre Asien vilket inleder Uppenbarelseboken: Den som har öra, han höre.

1998 hade vi här i församlingen en landsomfattande mötesserie, då en fråga ställdes: Varför är det så tyst om Jesu tillkommelse? Jag var med i de mötena; från norr till söder på olika platser. Det var ett väckelserop som nådde ut till många. Faktum var att det var väldigt tyst om Jesu tillkommelse. Nu har det gått nära fjorton år sedan just dessa möten. Idag är det inte lika tyst om Jesu tillkom-

fastställt. Det har också med rådslutet att göra. Det har gått två tusen år sedan församlingens födelse. Människor häcklar och tycker att det där måste ni väl sluta att prata om nu.

I våra dagar växer det fram en rörelse som talar om Kristi ankomst, där man gör Jesus till en politisk Messias. Man riktar blickarna mot Jerusalem, ser händelserna där och drömmer om hur templet ska byggas upp, hur allt ska förberedas för att ta emot denne Messias. Bibeln fokuserar på något helt annat när den talar om församlingens uppdrag. Den talar om församlingens nådatid. Församlingens uppdrag i tiden handlar inte om att åka

Vi lever idag i den yttersta tiden. Många säger att vad vi har att vänta är en Messias som kommer för att sätta sina fötter på Oljeberget, men man förnekar samtidigt uppräckelsen. Det är alltså en annan Jesus man talar om. Man säger att allt har sin utveckling, att vi nu ska planera för den här jorden som om den för alltid ska vara vår framtid. Man satsar allt på det materiella och ser inte att det byggs upp i orättfärdighet. Människan kommer att stå där i ett totalt kaos som vi hitintills bara har sett begynnelsen av. Man står där och ropar: Vem ska befria oss? Vem ska få ordning på all oreda, all orättfärdighet?

Och ur detta kaos kommer en makt, ett system, det kommer att träda upp en man som ses som en befriare. Han kommer att ses som lösningen och folk kommer att behandla honom som Kristus. Folk kommer att ta emot honom som den som är svaret på alla våra problem.

Det är viktigt för oss att inte tappa bort det som har med församlingens tid att göra. Det finns ingenting som kan förändra Guds tanke för församlingen innan den tiden är slut. Det får komma vilka röster som helst, vilka budbärare som helst och påstå vad de vill, men så länge församlingen, så länge du och jag är kvar i tiden, så handlar uppdraget om att förkunna frälsning och omvändelse, förkunna att han kommer snart för att

hemförlova sin församling. Det finns predikanter som säger att inför hans kommande så ska vi förbereda och ordna allt. Vi ska se till att han blir väl mottagen. Det är lögn! Uppdraget är evakuering. Församlingen ska lämna den här jorden. Jorden är sparad åt eld. Församlingen ska lyftas upp till honom i skyn. Och så ska vi tillsammans med dem som har dött i Kristus för alltid få vara hos Honom.

Herre, befria oss från ett evolutionistiskt tänkande, befria oss från detta politiska inflytande, från det som vill forma och göra oss till en del av världen, en del av detta kyrkopolitiska religiösa system. Hjälp oss att inse att vi är köpta ifrån

jorden, att vi tillhör ett annat rike, att vi tillhör himmelen. Vi är på väg hem. Och vi vet Herre, att snart kommer du. Snart är dagen här då du ska hemförlova din församling. Hjälp oss Herre att vara redo, och intill denna dag troget tjäna dig. Att inte spara oss själva. Att förkunna Din rättfärdighet. Att vara en protest mot det som orsakar så många människors lidande. Vi ser domen som kommer över Sverige på grund av detta. Vi ser domen som kommer över den rika världen. Men Herre, vi vill inte vara en del av detta system. Visa oss Herre din väg, så att vi får vara med och förverkliga din rättfärdighet här i tiden, till dess att du kommer, Herre Jesus Kristus. ■

När Du kommer på bristande skyn

När Du kommer på bristande skyn,
varje tår torkas bort av Din syn.
Jag skall ryckas till härlighet in,
och Din boning skall evigt bli min.

Här vi plågas av tidernas grus,
där vi mötas av palmernas sus.
Här vi klagar och sargar varann,
där vi möter en verklighet ann'.

Att Du givit oss kärlekens sinn',
att min broder han är också Din.
Att min syster Du älskar så ömt,
att min grinighet också Du glömt.

Där vi fröjdas i himmelens land,
när vi står på den eviga strand.
Vi skall stråla av Gudomens ljus,
hylla Jesus med bönernas brus.

Text: Anita Eriksen

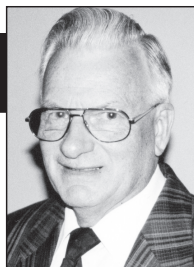
Anita berättar om sångens tillkomst:

- Det finns vissa tillfällen under mitt liv som jag minns speciellt och ett av dessa är när jag fick den här sången. Det var i och för sig inte så länge sedan, men då jag fick den vet jag att det var direkt från Gud.

Situationen var lite svår för tillfället och jag omgavs av problem som skulle lösas. På kvällen när jag gick till vila så for många tankar genom huvudet innan jag somnade. Helt plötsligt, klockan fem på morgonen, så tvärvaknade jag med sångens första strofer sjungande inom mig. Jag sjöng in dem direkt i en inspelare. Därefter tänkte jag att fortsättningen av sången kanske kommer nästa natt, men redan samma förmiddag var sången färdigskriven, vilket för mig blev en underbar påminnelse om hur vår kamp här i tiden väger lätt jämfört med den härlighet som väntar alla dem som älskar Jesus och lever för honom.



Vad anser ni om Kristus?



Text: Stig
Andreasson

Frågan i rubriken
ställde Jesus själv
en gång till sin
samtids reli-

giösa ledare, de s.k. fariséerna. I våra svenska Biblar står det vanligen: "Vad anser ni om Messias?" Det ordet är den hebreiska motsvarigheten till den grekiska grundtextens "Kristus." Men det är helt klart att då Jesus ställde frågan till fariséerna använde han det hebreiska ordet. Det var ju det språket han talade. Men Jesus ställde egentligen en dubbel fråga till fariséerna. Fråga nummer två kompletterade den första.

Vad anser ni om Kristus (Messias)? Vems son är han?

Fariséerna svarade ögonblickligen: "Davids." Då kom Jesus med ännu en fråga:

- Hur kan då David, driven av Anden, kalla honom Herre och säga: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, tills jag har lagt dina fiender under dina fötter. Om nu David kallar honom sin Herre, hur kan då Messias vara Davids son?

Det första "Herre" i Davids profetiska ord måste hänсыfta på Gud Fader. Det andra "Herre" hänсыftar på Sonen. Med dessa ord bekräftade Jesus alltså sin egen gudomlighet och sin enhet med Fadern. Både Fadern och Sonen kallas nämligen "Herre."

Fariséerna blev perplexa och helt svarslösa då de hörde dessa ord. Vad de egentligen hade för uppfattning om den väntade Messias' personlighet vet vi inte med säkerhet. Men av allt att döma hade de ganska oklara begrepp om hans personlighet och den verkliga betydelsen av Skriftens profetiska ord var hölj i dunkel för dem.

Varför har religiösa ledare ofta en oklar uppfattning om Jesu Kristi person?

Fariséerna på Jesu egen tid är inte de enda som saknar förståelse för vem Jesus verkligen är. Många religiösa ledare i vår egen tid befinner sig i samma kategori. Bland dem som är tongivande på flertalet teologiska fakulteter nästan överallt i den västliga världen är det ytterst få som tror på Kristi gudom. Vi lever ju också i ekumenikens förlovade tid. Därför kan det kanske vara nyttigt att nämna något om

*Bland dem som
är tongivande på
flertalet teologiska
fakulteter i den
västliga världen
är det få som tror
på Kristi gudom.*

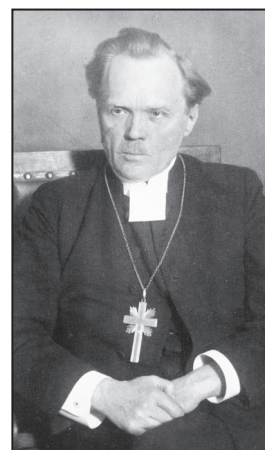
hur den ekumeniska rörelsen egentligen började och vilka som var förgrundsfigurerna i den.

Det första stora ekumeniska mötet sammankallades av den svenske ärkebiskopen **Nathan Söderblom** och hölls i Stockholm och i Uppsala Domkyrka år 1925. Vem var då denne man, som blivit kallad "den ekumeniska världsrörelsens fader"? Det har blivit sagt, att Söderblom allt sedan barndomen fick med sig tron på Bibeln som Guds inspirerade Ord. Men under studietiden på 1880-talet genomgick han en djup religiös kris och blev påverkad av **Julius Wellhausens** förnekelsesteologi. Söderblom var utan tvivel en mycket begåvad person och vad han kunde ha betytt för kristenheten i Sverige och hela Norden, om han hade bevarats i sin ursprungliga tro på Bibeln, kan ingen av oss överblicka idag. För

några år sedan kom jag att läsa en av Söderbloms böcker i fransk översättning. Hans inflytande sträckte sig alltså långt utanför Skandinavien. Efter att ha läst ganska många sidor i den tjocka boken, förstod jag vad Söderblom tänkte om Jesu Kristi person. Han menade att nu och då uppstår speciellt begåvade genier och talangfulla snillen i vår värld. Dessa blir då framträdande och inflytelserika personer på olika områden, även inom den religiösa sfären. Enligt Söderblom var Jesus ett sådant geni. Både en ateist och en agnostiker, möjligen även en muslim, skulle troligen kunna skriva under på en sådan trosbekännelse.

Eftersom Nathan Söderblom själv inte trodde på Jesus som Guds enfödde Son, är det på ett sätt märkligt att han framstår som en förkämpe för kristen enhet. Nya testamentet vet ju inte om några andra kristna än de som tror på Jesu gudom. Men när den bibliska uppfattningen om Jesu person försvinner, är det naturligt att den bibliska uppfattningen om vad det innebär att vara en kristen också försvinner.

Den kände svenske teologen **David Hedegård** påvisade i sin stora bok "Ekumenismen och Bibeln" att inte bara Nathan Söderblom, men också alla andra ledande figurer i den ekumeniska rörelsens början, var anhängare av den liberala bibelkritiken. Några av dem trädde fram med helt tydlig förnekelse av Kristi eviga



*Då Nathan
Söderblom
själv inte
trodde på
Jesus som
Guds enfödde
son är det
märkligt att
han fram-
ställs som en
förkämpe för
kristen enhet.
Vad betyder
då "kristen"?*

gudom. De trodde alltså på en helt annan Jesus än den som apostlarna och de första kristna trodde på.

Men vi går vidare. Det var inte bara fariséerna som Jesus frågade vad de ansåg om honom själv. I lite annorlunda ordalag ställde han samma fråga vid flera andra tillfällen. Låt oss se lite närmare på dem.

Vem säger folket att Människosonen är?

Den frågan ställde Jesus en dag till sina egna lärjungar. Han ville alltså veta vad folkopinionen hade för uppfattning om honom. Vi måste lägga märke till att Jesus här kallar sig själv för "Människosonen", något han för övrigt gjorde ganska ofta. Denna titel är inte bara en hänsyftning på Jesu sanna mänsklighet. I Bibeln är nämligen Människosonen en himmelsk person som kommer i mänsklig gestalt, en person som en gång skall upprätta ett evigt rike. Just så blir han framställd i profeten Daniels bok 7: 13-14.

- I min syn om natten såg jag, och se, en som liknade en människoson kom med himmelens skyar, och han närmade sig den Gamle och fördes fram inför honom. Åt honom gavs makt och ära och rike, och alla folk och stammar och språk måste tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde som inte skall ta slut och hans rike skall inte förstöras.

Vad vi anser och menar om Jesus Kristus är verkligen av vital betydelse. Till sin samtids religiösa ledare sade Herren själv dessa allvarliga ord: "Om ni inte tror att JAG ÄR skall ni dö i era synder."

De som kände till detta skriftord tänkte naturligtvis på detta, då de hörde Jesus presentera sig själv såsom Människosonen. Denna titel förekom också i annan judisk litteratur och då med hänsyftning på Messias. Jesus gjorde en annan gång ett särskilt märkligt uttalande om sig

själv, då han sade:

- Ingen har stigit upp till himlen utom han som kom ner från himlen, Människosonen som är i himlen. (Joh.2: 13)

Jesus presenterar sig alltså som en gudomlig person som stigit ner från himlen i mänsklig gestalt. Men hans mänskliga natur var så fullständigt förenad med hans gudomlighet att han fortfarande hörde hemma i den himmelska världen, även då han stod med båda fötterna på jorden. Alfred Kuen parafraserar denna bibeltext kort och enkelt:

- Ingen har någonsin varit i himlen förutom Människosonen, som hör hemma där och som har stigit ner därifrån.

Men alla hade inte fått ljus över allt detta. Därför frågade Jesus sina lärjungar vad folk menade om honom som Människosonen. Det visade sig att meningarna gick starkt isär. Somliga trodde att han var Johannes Döparen, Elia, Jeremia eller någon annan profet. Enligt folktron kunde man vänta sig att några av dessa avsomnade profeter kunde komma tillbaka. Också idag råder det många olika uppfattningar om Jesu person. Några betraktar honom som den förste kommunisten, därför att han talade för de fattigas sak och uppmanade till givmildhet. Andra uppfattar honom som en stor lärare, filosof eller "healer".

Men ännu en gång ställde Jesus den viktiga frågan i en något annorlunda form.

Och ni, vem säger ni att jag är?

Det var efter att Jesus fått höra de många olika uppfattningar som folk hade om honom, som han ställde denna mer personliga fråga till lärjungarna. Simon Petrus var tydligen raskare och mer spontan i sina reaktioner än de andra lärjungarna. Han svarade på stubinen: "Du är Messias, den levande Gudens Son." Då sade Jesus till honom:

- Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen.

Detta kan du läsa i Matteus evangelium 16: 13-17.

Det är alltså bara tron på Jesus som Guds Son och som den utlovade Frälsaren (Messias) som gör en människa salig. Rent mänskligt talat kan många ha en positiv uppfattning om Jesus, som exempelvis rådsheren Nikodemus, som öppet deklarerade att i hans ögon var Jesus en stor lärare och undergörare (healer). Men då sade inte Jesus: "Salig är du Nikodemus, som tror så." Nej, han förklarade

istället för Nikodemus att hans tro var otillräcklig. Den saknade det övernaturliga inslag som fanns hos Petrus. Jesus sa ju till honom att det inte var kött och blod som hade uppenbarat sanningen för honom utan Fadern i himlen. Kött och blod står för mänsklig intelligens och vetande, som aldrig ensamt kan föda den levande tron in i en människas hjärta. Det

Mänsklig intelligens och vetande, kan aldrig ensamt föda den levande tron in i en människas hjärta. Det är bara Guds Ord och Guds Ande som kan göra detta. Den levande tron är alltså nödvändigtvis andefödd.

är bara Guds Ord och Guds Ande som kan göra detta. Den levande tron är alltså nödvändigtvis andefödd.

Vad vi anser och menar om Jesus Kristus är verkligen av vital betydelse. Till sin samtids religiösa ledare sade Herren själv dessa allvarliga ord: "Om ni inte tror att JAG ÄR skall ni dö i era synder." Detta något gåtfulla talesätt är utan tvivel en anspelning på det högsta gudomliga namnet som på hebreiska var Jahve eller Jehova och som betyder "Jag är." Det uttrycker att Gud till sitt väsen är evig och oföränderlig. Han är det eviga "Jag är." Dessa Jesu allvarliga ord betyder alltså: "Om ni inte tror att jag är den jag är och som jag utger mig för att vara, så kommer ni att dö i era synder." Att tro något annat om Jesus än det han själv påstod och lärde kan inte frälsa någon.

En icke troende man åtföljde några gånger sin troende hustru till kristna sammankomster. Pastorns predikningar föreföll honom snarare invecklade och svårfattliga. Men samtidigt önskade han uppnå den trons trygghet som hustrun hade. En dag frågade han pastorn: "Vad skall jag göra för att få den tro som min fru har?" Pastorns svar kan verka förbryl-

lande. Han sa bara: "Du skall inte göra någonting alls. Du skall bara fortsätta att lyssna till Guds Ord och låta dig upplysas av det. Så kommer den stund då Herren kommer att klappa också på din hjärte-dörr." Mannen fortsatte att följa med sin hustru till mötena. Och efter inte så lång tid uppsökte han pastorn och sa: "Nu har det skett. Igår kom Herren till mig. Nu ser jag klart vem Han är och att jag behöver Honom, men också att jag med full tillit kan överlåta mig till Honom." Den övernaturliga faktorn hade trätt i funktion och den levande tron hade tänts i hans hjärta.

Det är alltid underbart att få vara med då detta sker. Jag minns två kvinnor som kom till våra möten i en stad i östra Frankrike. De var syskon och uppväxta i sträng katolsk miljö. Senare blev de Jehovas vittnen och var aktiva inom den gruppen i sju år. Besvikna på all religion kastade de slutligen hela sitt religiösa bagage över bord. Under våra första samtal med dem verkade allt så mörkt. Där fanns allt det katolska mörkret plus hela Jehovas Vittnes-mörkret i en obegriplig blandning.

Men dessa två kvinnor fortsatte att komma för att höra Guds Ord förkunnas. Och plötsligt i slutet av ett möte började de ena av dem helt spontant att be till Gud och prisade Honom för att hon fick tro att Jesus hade dött också för hennes synder på Golgata kors. När hon avslutat sin bön fortsatte hennes syster i samma stil. Och vi liksom kände en Andens vind

Om du öppnar ditt hjärta för Bibelns budskap om Honom skall den levande tron tändas också i ditt hjärta.

som blåste över oss då vi hörde dessa spontana böner. Ingen av de två systerarna var framme till förbön vid första bänken och ingen av dem skrev under något s.k. "avgörelsekort". De kom till levande tro genom Andens och Ordets påverkan och blev sedan mycket aktiva litteraturmissionärer i staden.

Vad anser du om Jesus Kristus? Vem är han för dig? Om du öppnar ditt hjärta för Bibelns budskap om Honom skall den levande tron tändas också i ditt hjärta. ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz, Dagl 08,00 Månd & Onsd kl 18,00
Göteborg, 94,9 MHz, Tisd kl 21,00, Lörd kl 15,00



Radiosändningar via internet:

<http://maranata.se/media/radio-maranata/>



Missionshotellet!

Budget 425:- (inkl. frukost)

Enkel 595:- (inkl. frukost)

Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm



Ordinarie mötestider

Tisd: 12 & 19 Bibelstudium

Torsd: 19 Bönemöte

Lörd: 18 Bön och evangelisation

Sönd: 11 Förkunnelse

18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Välkommen till Påskkonferens! 28 mars - 1 april

Bällsta missionscenter, Bromma



Information & anmälan 08 98 56 83, www.maranata.se

MIDNATTSROPET

Sprides fritt 6 nr/år PG 495 46 24 - 5

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Kunglig gaygala

Text: Berno Vidén

Lot levde ca 1500 år före Kristus i Sodom, en stad där den fattige förtrycktes, änkan förbisågs och var och en sökte sitt eget utifrån den lusta och det begär som hade kommit att dominera stadens invånare. Ondskan manifesterade sig mitt i en atmosfär av en glamouröst uppbyggd välfärd och tog sig bland annat uttryck i orättfärdighet, omoral och upplösande av naturliga familjerelationer. Bibeln nämner att en av konsekvenserna för människans ondska var nya normer för äktenskap och familj, som exempelvis homosexuella perversiteter.

Lot befann sig mitt i staden, men räddades i sista stund från den dom som samma natt förkunnades och verkställdes över Sodom. Alla Lots vänner och en stor del av hans familj gick förlorade denna ödesdigra natt i historien. Till och med då Lot vädjande vände sig till sina mågar med en bön om att de måste fly bort från staden, så menade man att han skämtade. Och människan fortsätter att skämta.

I dagarna hölls en så kallad gay-gala med mycket pompa och ståt. Delar av landets kulturelit fanns självklart på plats. Priser skulle delas ut till någon man kallar för årets homo. På bästa sändningstid sändes den luxuöst påkostade galan live över hela Sverige, och för första gången kunde man stoltsera med att ha självaste Kronprinsessan Victoria som prisutdelare. Med Kungahuset i ryggen gav hon galan sitt fulla stöd genom att legitimera en livsstil som Guds eget ord fördömer:.

- Det är en sann glädje för mig att vara här ikväll. Att få känna er kraft, er glädje, er gemenskap. Det är också en sann glädje att jag alldeles strax ska få överlämna priset för årets homo...

Kronprinsessan fortsatte sedan att tala om stoltheten och att räta på ryggen, precis som på Sodomns tid. Synden glorifieras, skönmålas och

ges alla vackra nyanser – det är inte för intet som Bibeln talar om syndens makt att bedraga – men den leder dock aldrig till något annat än förhärkelse och evig död.

Kronprinsessans insats uppmärksammas på Kungahusets hemsida och prisas av så gott som alla medier som något oerhört respektingivande



Foto: NN - norden.org

Kronprinsessan Victoria agerade prisutdelare på årets stora gaygala.

och viktigt, men den avgörande frågan är vad den bok som är stadfäst och gillad av Konungen säger:

- Fastän de kände till Gud, prisade de honom inte som Gud eller tackade honom, utan förblindades av sina falska föreställningar, så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan. - - - Därför utlämnade Gud dem så att de följde sina egna begär och bedrev allt slags otukt och förnedrade sina kroppar. - - - Deras kvinnor bytte ut det naturliga umgänget mot det onaturliga. På samma sätt övergav männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes av begär till varandra. Män bedrev otukt med män och fick själva ta det rättvisa straffet för sin förvilelse. Och eftersom de inte ansåg det vara något värt att ha kunskap om Gud, utlämnade Gud dem åt ett ovärdigt sinnelag, så att de gjorde sådant som är mot naturen. (Rom 1)

Det är inte utan orsak som samma kapitel säger: Evangelium är en Guds kraft som frälser var och en som tror. ■